

CATERINA RONCI ASC

KREW CHRYSTUSA

MISTERIUM W ŻYCIU

REFLEKSJE I DOKUMENTY

ASC Pagine 5

ASC Pagine 5

Piąty zeszyt serii ASC Pagine dostarcza nam pewną refleksję i liczne dokumenty. Ów namysł prowadzony przez Caterinę Ronci, wprowadza nas z niezwykłą prostotą i bez zbędnych dygresji w doświadczenie życia chrześcijańskiego naznaczonego Krwią Chrystusa.

Egzystencja w zetknięciu się z wymogiem głosu Krwi, przylgnęła do niego stając się niegasnącym kultem, głosem radości, swoistym skrzyżowaniem dróg pojednania i pokoju.

W ten oto sposób poprzez obrazy rozwija się itinerarium esencjalne, łączące misterium i życie, w jego codziennym wysiłku wcielania się.

W drugiej części mieszczą się – zgodnie z przyjętą tradycją niniejszych zeszytów – Dokumenty obfitujące w bogatą refleksję i wprowadzają nas w przestrzeń świadectwa dotyczącego pewnego wycinka historii-życia. Owe dokumenty, zaczerpnięte z historycznego dziedzictwa Adoratorek Krwi Chrystusa, znaczą niezwykle interesujące itinerarium, przebiegające między 1965r. a 1991r., czyli okresem następujący po wydarzeniach Soboru Watykańskiego II.

Protagonistki, ASC zgromadzone na Kapitule¹, głos całego Zgromadzenia, między strachem a nadzieją, wyteżały swoją uwagę by usłyszeć i uchwycić wymagania czasu, całej ludzkości, Kościoła, a równocześnie czujne, by wejść w ducha charyzmaty i własnych początków.

Refleksję i dokumenty przeszywa jedno pragnienie: konieczność zgłębienia misterium Krwi Chrystusa i w pasji-niepokoju świata stworzyć jednolitą, spójną wizję i praktykę życia na dzisiaj.

Nicla Spezzati asc

¹ W języku włoskim występują dwie formy na określenie kapituły: „capitolo” i „assemblea”. W istocie określają zgromadzenie osób omawiających sprawy istotne, decydujące, rozstrzygające dla życia pewnej społeczności. Obie te formy odnoszą się do życia zakonnego. Warto uwzględnić swoisty odcień znaczeniowy: „capitolo” („kapituła”) odnosi się do osób posiadających pewną władzę decydowania, natomiast „assemblea”, używana w Biblii jako na określenie zgromadzenia Ludu Bożego, nie zakłada podziału na mających lub nie mających władzy, lecz traktuje o osobach prowadzonych przez Ducha i wspólnie rozeznających wolę Bożą. Zgodnie z wytycznymi Vaticanum II i dokumentami posoborowymi ASC, w tekście tłumaczenia wyraz „kapituła” używa się w drugim znaczeniu – uwaga tłumacza, TS.

CZEŚĆ PIERWSZA

KREW CHRYSYUSA: MISTERIUM W ŻYCIU

PRZESŁANKI

Każdy charyzmat jest dla wspólnego dobra (1 Kor 12,7). Z tego powodu w niniejszym studium, chociaż nie adresuję go wyłącznie do Adoraterek Krwi Chrystusa, czerpię jednak z duchowości mojego Zgromadzenia. Pragnę podjąć próbę naszkicowania „idealnego” doświadczenia Adoratorki żyjącej w wierności charyzmatowi, który Duch Święty powierzył nam w Kościele dla dobra samego Kościoła².

Pierwotny tytuł naszego Zgromadzenia brzmiał „Adoratorki Boskiej Krwi” (Reguła z 1838 roku przed zatwierdzeniem), oficjalny tytuł „Siostry Adoratorki Przenajdroższej Krwi” (Dekret pochwalny z 30.05.1855), w pełnym brzmieniu „Siostry Adoratorki Przenajdroższej Krwi Pana Naszego Jezusa Chrystusa” (Papieski Dekret Pochwalny z 28 grudnia 1878 r.), obecnie - Adoratorki Krwi Chrystusa (Zatwierdzono 5.10.1968).

W owych tytułach są dwa elementy stałe: Adoratorki i Krew.

Historia założenia naszego Zgromadzenia jest związana ze św. Kasprem del Bufalo. Jego wizja, słowo w Duchu Świętym wzbudziło odpowiedź w naszej Założycielce św. Marii De Mattias. Intuicja Marii ukształtowała się w kontakcie z charyzmatem Kaspra, jednak Kasper założył Misjonarzy a Maria założyła Adatorek i, mogłoby się wydawać, że znaleźliśmy się na antypodach, jeśli tylko nie określimy *przedmiotu* Misji dla pierwszych i *czym* jest Adoracja dla nas: *Krew Chrystusa*.

Nasze rodziny zakonne identyfikują się i rozpoznają się właśnie w *Krwi Pana Jezusa*. Kasper i Maria patrzą na Krew Jezusa - to jest *Adoracja*; i z tego spojrzenia rodzi się *Misja*.

Krew Jezusa nas porywa, ona zawładnęła naszym sercem; Miłość, której ta Krew jest wyrazem – miarą – gwarancją nas przynagla do pójścia i zarażenia innych tą miłością.

To jest nasza tożsamość jako Adatorek Krwi Chrystusa, która została w sposób skondensowany przedstawiona w naszej Konstytucji: Bóg „wezwał nas poprzez życie w adoracji, które nas przynagla do pełnienia służby apostołskiej”³.

To, co do tej pory zostało powiedziane w jakiś sposób precyzuje nasze bycie Adatorkami: nie jesteśmy Adatorkami według najbardziej tradycyjnej i rozpowszechnionej interpretacji, jaką możemy usłyszeć z ust osób świeckich. Adorujemy Jezusa nie tylko w sakramencie Eucharystii, ale również w monstancji ludzi, każdego człowieka jako adresata

² Perfectae Caritatis, nr 2.

³ Adoratorki Krwi Chrystusa, Konstytucja, Kodeks Życia, nr 1.

miłości Pana Jezusa, a zarazem małej szkatułki, zupełnie niegodnej, w której przechowuje się Krew Chrystusa, wyrażającą Jego miłość.

Jesteśmy Adoratorkami przez szczególne powołanie, które obejmuje całe nasze życie; nie jesteśmy powołane do tego, by mieć wyznaczone „godziny na modlitwę adoracji”, ale do tego, by uczynić z adoracji styl życia, jak to określa nasza Konstytucja: „Wspólnota apostołska osób konsekrowanych, które żyją w postawie adoracji: uwielbiają Pana i czczą Jego obecność w tych, którym służą”⁴.

Przechodzę do opisu, jak powiedziałam wcześniej, idealnego doświadczenia Adorarki. Stawiam przed sobą także zadanie pokazać w jaki sposób Duch Święty udziela charyzmat Krwi Chrystusa Kościołowi, wspierając i zachęcając Adorarki oraz wszystkich wierzących do prawdziwego życia chrześcijańskiego, będącego odpowiedzią na przykazanie Jezusa by *modlić się nieustannie* (Łk 18, 1; 1 Tes 5,17).

1. KREW CHRYSTUSA

Krew Chrystusa jest *przedmiotem* naszej adoracji, Krew z całym swoim znaczeniem i przesłaniem, które ona objawia: „Boski Zbawiciel, Jezus Chrystus, zwyciężył swoim miłosierdziem i jako przejaw nieskończonej miłości do nas raczył przelać wśród cierpień i upokorzeń całą swoją przenajdroższą Krew, cenę zbawienia i chwały”⁵.

Krew Jezusa jest wyrazem miłosierdzia i miłości. Została przelana w cierpieniu, ale jest to cena naszego zbawienia i chwały. Przez Krew swego Syna Ojciec, który już stworzył świat z miłości, wyraża swoją Miłość w sposób jeszcze bardziej wymowny:

„przywraca w obecnych czasach piękny porządek rzeczy”⁶;

„jedną ziemię z niebem i niebo z ziemią”⁷;

czyni nas swoimi dziećmi, braćmi Jezusa i w Jezusie, braćmi między sobą.

Aby wejść w to misterium daru i miłości, Adorarka będzie przez długi czas obecna na miłosnej adoracji przed Bogiem⁸; jej „modlitwa [będzie] ukierunkowana na misterium odkupienia dokonanego przez Krew Chrystusa”⁹. To oznacza, że Adorarka będzie kobietą modlitwy w znaczeniu jakościowym i ilościowym. Jest to modlitwa pokornego, uważnego i intensywnego słuchania Ducha Świętego, Który otrzymał od Jezusa zadanie objawienia nam „prawdy” i to dzięki Niemu możemy „doświadczyć” Miłości. Jest to modlitwa, która otwiera nas na Miłość Jezusa i która, podobnie jak Jego Miłość, obejmuje wszystkich i wszystko oraz ofiaruje nam samą siebie. Modlitwa Adorarki nawet jeśli nie przynosi zrozumienia i pozornie

⁴ Por.: KŻ nr 27.

⁵ Maria De Mattias, Wstęp do Konstytucji z 1857 r.

⁶ Maria De Mattias, List od 13 listopada 1838 r.

⁷ Maria De Mattias, List od 25 kwietnia 1852 r.

⁸ KŻ nr 13

⁹ Statuty nr 34.

niczego nie zmienia, zawsze pozostaje źródłem radości i nadziei, z którego możemy czerpać siły do życia czynnego.

To jest centralne zagadnienie w duchowości Krwi Chrystusa, absolutnie fundamentalne dla każdej Adorantki, ale także dla każdego chrześcijanina. Relacja z Bogiem na modlitwie. Modlitwa, która jest szkołą Ducha Świętego, w której możemy się nauczyć Jezusa i Jego Miłości, jest to główna zasada życia osoby wierzącej lub kogoś, kto chce nią zostać. Stajemy się chrześcijanami kiedy zaczynamy się czuć „kochanymi” przez Boga i gdy w konsekwencji nasze życie staje się wyrazem i miarą ... wdzięczności.

2. WDZIĘCZNOŚĆ

Wdzięczność jest rozpoznaniem otrzymanego daru i uznaniem tego daru; jest to głębokie wewnętrzne uczucie, ale jest to także radosne świętowanie we wspólnocie, czyli ma wymiar eklezjalny. Jest to świętowanie odkupienia, dokonanego przez Jezusa, przez Jego Krew.

„Wszystkie narody klaszczcie w dłonie
Przywitajcie Pana z radością i w uniesieniu
bo Pan wywyższony na wieki
okazał nam swoje miłosierdzie...
Śpiewajcie Jezusowi o wszyscy Jego święci
celebруйте i świętujcie Jego świętość,
ponieważ On nas umiłował i obmył we Krwi swojej,
okazał nam swoją pomoc i dał nam zbawienie...
Błogosławiona niech będzie na wieki Krew Chrystusowa,
która uczyniła nam rzeczy godne podziwu.
Błogosławiony niech będzie Chrystus na wieki
i niech niebo i ziemia wypełnią się chwałą Jego Krwi”.

Przytoczyłam hymn, który nasza tradycja przypisuje Marii De Mattias. Jednocześnie całe Pismo Święte rozbrzmiewa tym błogosławieństwem Boga przez Jezusa, ponieważ „Baranek zabity jest godzien otrzymać potęgę i bogactwo, i mądrość, i moc, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo” (Ap 5,12).

Postawa wdzięczności, święta, celebracji, daru otrzymanego dzięki cierpieniom Jezusa jest sercem powołania Adorantki, jak również sednem każdego życia chrześcijańskiego. Chrześcijanin, który w swoim sercu nie celebрует radości z powodu odkupienia i nie manifestuje jej w postawach życiowych, w relacjach z innymi, jest albo niewierzący, albo załęczony, podobnie jak apostołowie i uczniowie zanim nie doświadczyli zmartwychwstania. Chrześcijanin, który zatrzymuje się przy grobie Jezusa, jest niebezpiecznym pesymistą, który zwiększa smutek i cierpienie świata, ponieważ przerywa łańcuch miłości, którą Jezus nakazuje przekazywać i szerzyć: „Mario, udaj się do moich braci i powiedz im: „Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego oraz do Boga mego i Boga waszego” (J 20, 17).

Razem z Jezusem weszło na świat prawdziwe święto. Każdy, kto przyjmuje Jezusa, kto pozwala Duchowi Świętemu objawić Go w swoim sercu, staje się świadkiem Jego nadziei i Jego działania.

3. ŚWIADKOWIE NADZIEI

Strona | 5

Jest to szczególna rola, do której Duch Święty wzywa Adoratorkę: „Jako Zgromadzenie jesteśmy wezwane, by w radości i nadziei świadczyć przed światem o żywej obecności miłości adorującej i odkupieńczej Chrystusa”¹⁰. Adoratorka jest pełna nadziei w swoich myślach i słowach, w swoich postawach i działaniach. Podobnie jak Maria Magdalena, jak uczniowie z Emaus, Adoratorka opuszcza miejsce, w którym doświadcza objawienia i szczególnej bliskości Pana. To oznacza, że przerywa ona czas modlitwy adoracyjnej oraz idzie do braci i siostr znajdujących się w świecie pełnym różnych form cierpienia i ubóstwa, które odbiera im godność osób, stworzonych przez Boga na Jego obraz, który to obraz i podobieństwo były przywrócone przez Krew Chrystusa. Objawienie, którego Duch Święty udzielił Adoratorce podczas jej modlitwy adoracyjnej, czyni z niej osobę, która „nie zazna spokoju, dopóki przemieniająca miłość Chrystusa nie dosięgnie życia każdego człowieka i całej ludzkości”¹¹.

Mówię o misji Adoratorek, o *misji* obecności i dyspozycyjności, charakteryzującej się wrażliwością i szacunkiem dla ludzkiej godności i boskiego przeznaczenia tych, którym służymy, tak by przez nasze relacje objawiła się miłość i troska samego Boga¹². Konstytucja mówi również o *czci* dla tych, którym Adoratorki służą. To wyrasta ze świadomości zdobytej na modlitwie adoracyjnej, że każdy człowiek jest odbiorcą, szkatułką, monstrancją Bożej Miłości, że każdy człowiek jest tak bardzo kochany przez Ojca w Jezusie, że Syn nie wahał się przelać całą swoją Krew: „Albowiem nie oszczędził On własnego Syna, lecz dla nas wszystkich ofiarował Go, aby nas odkupić i uwolnić od grzechów naszych Krwią swoją”¹³.

W rzeczywistości misja Adoratorek polega na kontynuowaniu odkupieńczego dzieła Chrystusa, świadczeniu o miłości Boga i dawaniu jej innym¹⁴.

Adoratorka identyfikuje się nie z wykonywaniem *wielorakich* i *różnorodnych* dzieł, robieniem rzeczy wielkich, ale pojmuje swoją misję jako radosne, cierpliwe, gościnne, pełne dobroci bycie u boku „każdego człowieka”, owego „*drogiego bliźniego*”, angażowanie wszystkich w swoje doświadczenie bycia kochaną, dzielenie się ze wszystkimi otrzymanym darem odkupienia i uczynienia ich częścią pieśni błogosławieństwa i uwielbienia, czyli hymnu odkupionych.

Taka postawa jest typowa dla Adoratorek, ale jest także typowa dla każdego życia chrześcijańskiego. Dokonuje się w tej samej mierze, w jakiej pozwalamy aby w nasze życie

¹⁰ KŻ, nr 22.

¹¹ KŻ, nr 33.

¹² Por.: KŻ nr 37.

¹³ Archiwum Generalne ASC Rzym, „Wszystkie narody...” hymn przypisywany autorstwu Marii De Mattias.

¹⁴ Por.: KŻ nr 3.

codzienne przenikał owoc naszej własnej modlitwy, w której dokonuje się synteza i osiąga się harmonię między objawieniem Jezusa, dokującym się dzięki Duchowi Świętemu, a naszymi postawami w życiu osobistym i relacjami z innymi.

Chrześcijanin jest tym, który może powiedzieć o sobie słowami Jana Ewangelisty: „...oznajmiamy wam, cośmy ujrzeni i usłyszeli, abyście i wy mieli współuczestnictwo z nami. A mieć z nami współuczestnictwo znaczy: mieć je z Ojcem i Jego Synem Jezusem Chrystusem. Piszemy to w tym celu, aby nasza radość była pełna” (1J 1,3-4).

4. ŚWIADCZYĆ PRZEZ SWOJE CZYNY

Towarzyszenie innym prowadzi Adoratorkę do podążania wszystkimi drogami, którymi kroczy Lud Boży, do wejścia, a nawet swoistego wcielenia się, w każdą życiową sytuację. Wezwana do współpracy z Chrystusem w Jego zbawczym dziele¹⁵, Adoratorka nie osądza tego naszego świata, ale go przyjmuje; nie ucieka przed nim, nie izoluje się, ale, rzeczywiście jak Jezus, wchodzi w sytuację z tym większym zaangażowaniem i intensywnością, im większa jest potrzeba odkupienia. „Nie potrzebuję lekarza zdrowi, lecz ci, którzy się źle mają. Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników” (Mk 2,17), powiedział Jezus i, podobnie jak On, Adoratorka jest w szczególny sposób posłana aby na nowo odkrywać oblicze Boga zwłaszcza wtedy, gdy z powodu różnych form ubóstwa jest ono przysłaniane i niszczone.

Krew Jezusa, przelana historycznie na Kalwarii, nigdy nie została wymazana z ziemi, ponieważ nadal jest wylewana i przelewa się we wszystkich sytuacjach grzechu indywidualnego i społecznego, we wszystkich formach ucisku i przemocy, niesprawiedliwości, egoizmu, „odrzucania” Jezusa.

Wszędzie tam, gdzie jest znak Krwi, czyli grzechu i cierpienia, Adoratorka czuje się na swoim miejscu: zastępuje Jezusa i, podobnie jak On, jest gotowa na wszystko, także oddać swoje życie, aby inni mogli mieć dostęp do odkupienia. Maria De Mattias daje nam takie światło: „(Jezus Chrystus) mi daje to wielkie pragnienie pomagania mojemu drogiemu bliźniemu w obecnych czasach przy stosowaniu wszystkich możliwych środków, aby grzesznicy mogli szczerze nawrócić się do Boga. W naszym Instytucie znajdą oni wszelką niezbędną dla nich pomoc i to w każdym czasie, a my tymczasem jesteśmy gotowe zawsze trudzić się i oddać nawet życie za zbawienie dusz”¹⁶.

Siła niezbędna do takiego „wcielenia się” pochodzi z tych treści, które Adoratorka kontemplowała na modlitwie, intymnym spotkaniu z Bogiem, z tego, czego dowiedziała się od Ducha Świętego: to sam Jezus wciąż cierpi głód i pragnienie, jest nagi i jest obcokrajowcem, jest chory, uwięziony i uciskany wszędzie, gdziekolwiek najmniejszy brat znosi te i inne nieludzkie sytuacje oraz że Jego Krew jest przelana aż do pełnego i ostatecznego odkupienia ludzkości i świata.

¹⁵ Zob.: KŻ nr 34.

¹⁶ Maria De Mattias, List od 6 grudnia 1838 r.

W ten sposób „sakramentalna i modlitewna” adoracja Adoratorzki znajduje swoje przedłużenie w *aktywnym cierpieniu*, dzięki któremu ona dostrzega jak wiele jest jeszcze osób dalekich od Bożego planu zbawienia wszystkich w Chrystusie Jezusie. Jest także zdolna pozostać obecną na miłosnej adoracji nawet w obliczu ludzkiego bólu i pragnąc z całych sił go ukoić, Adoratorzka powinna dać odpowiedź, powinna uczynić radość znakiem nadziei. Faktycznie, jeśli wśród wielości charyzmatów inne zgromadzenia są powołane do przedłużania w historii obecności Jezusa, Który wychowuje i uzdrawia, my natomiast jesteśmy powołane do budowania Kościoła, czyniąc własnymi nadzieje i radości, lęki i cierpienia wszystkich ludzi, zwłaszcza ubogich i uciśnionych¹⁷; do ofiarowania innym możliwości rozwoju ich ludzkiego potencjału i „by mogli dać wolną i pełną odpowiedź Duchowi Świętemu”¹⁸; do tego, aby zebrać całą krew świata, która, ponieważ wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi i braćmi Jezusa, jest krwią świętą, tak samo godną uwielbienia, jak ta Krew, która została wylana podczas męki Pana Jezusa.

Ta misja jest w równym stopniu misją każdego chrześcijanina: nie można kochać Jezusa i jednocześnie gardzić braćmi Jezusa, nie można rozerwać łańcucha solidarności, który Jezus ustanowił w swojej Krwi. Chrześcijaństwo jest solidarnością, miłością, ponieważ Bóg i Jezus jest miłością.

Ten, kto nie kocha swego brata, każdego brata: ten, który jest egoistą, bojaźliwym, obojętnym, samozadowolonym, jest fałszywym chrześcijaninem, jest adoratorem samego siebie a nie Krwi Chrystusa.

5. ADORACJA KRWI CHRYSTUSA

Adoracja Krwi Chrystusa jest czymś więcej niż czasem spędzonym na modlitwie, prywatną przestrzenią, w której mogę rozkoszować się Panem. Owszem, to wszystko i o wiele więcej: jest to całe życie przeniknięte nieustanną pamięcią o Panu Jezusie, Który „jest obrazem Boga niewidzialnego... bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi... Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała – Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem [Bóg], aby w Nim zamieszkała cała Pełnia, i aby przez Niego znów pojednać wszystko z sobą: przez Niego - i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża” (Kol 1, 15-20).

Adoracja Krwi Chrystusa jest uczestnictwem w Bożym zamyśle, który realizuje się w Jezusie: bez podziału na miejsca i okresy czasowe, jest swoistym spojrzeniem na świat i ludzkość przez pryzmat doświadczenia samego Jezusa, jest *sensus fidei* historii indywidualnej i zbiorowej, jest świadomością przebywania i działania w pełnej dobroci i opatrnościowej

¹⁷ Por.: KŻ, nr 35.

¹⁸ Ibidem, nr 37.

obecności Boga oraz koniecznością odnoszenia wszystkiego i wszystkich do Boga i Pana Jezusa w Duchu Świętym.

Adoracja Krwi Chrystusa może być formą uwielbienia, która rozciąga się na całe życie:

- o przestrzeń życiowa prawdziwego człowieka wierzącego, który czuje, że świat, w którym żyje, jest domem Boga, a zatem ma obowiązek uprawiać go i doglądać (por.: Rdz 2,15), to oznacza szacunek dla stworzenia, które wyszło „dobre” z rąk Boga i które żyje „w nadziei, że również i ono zostanie wyzwolone z niewoli zepsucia, by uczestniczyć w wolności i chwale dzieci Bożych” (Rz 8, 20-21);
- o miłość do ludzi, współmieszkańców w domu Bożym, do świata, miłość do wszystkich żyjących, stworzonych jako „bardzo dobre” przez Boga i przywróconych do tego pięknego stanu pierwotnego przez Jezusa, już „zbawionych w nadziei” (zob.: Rz 8, 24);
- o sprawy społeczne, polityczne, czyli życie w czasie historycznym, w czasie obecnym i w konkretnych sytuacjach, ponieważ *hic et nunc* jest miejscem i czasem, w którym powinno się dokonać odkupienie i w którym powinno rozszerzyć się Królestwo Boże;
- o otwartość na bliskich i dalekich, na równych nam i odmiennych od nas, na dobrych i złych, ponieważ w Krwi Jezusa „nie ma już Żyda ani poganina, nie ma już niewolnika ani człowieka wolnego, nie ma już mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w Chrystusie Jezusie” (Ga 3, 28); „nabyłeś Bogu krwią swoją [ludzi] z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu” (Ap 5,9);
- o przewyższanie dychotomii życia: „Przeto czy jecie, czy pijecie, czy cokolwiek innego czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie (...) nie szukając własnej korzyści, lecz dobra wielu, aby byli zbawieni” (1Kor 10, 31.33);
- o *miłość chrześcijańska*, która rodzi się z poznania Krwi Chrystusa i która zmienia nasze życie, czyniąc je ewangelicznym i chrześcijańskim;
- o świadoma i odpowiedzialna, mozolna i wytrwała droga do „pięknego porządku rzeczy”; do pełnego i definitywnego odkupienia, w którym „Krew Chrystusa wypełni niebo i ziemię”, w którym będzie „niebo nowe i ziemia nowa” (Ap 21,1), a świat znów będzie „ogrodem”, w którym Pan Bóg będzie przechadzał się w porze powiewu wiatru (Rdz 3,8) w towarzystwie swoich stworzeń: „Oto przybytek Boga z ludźmi:
i zamieszka wraz z nimi, i będą oni Jego ludem, a On będzie "BOGIEM Z NIMI". I otrze z ich oczu wszelką łzę, a śmierci już odtąd nie będzie. Ani żałoby, ni krzyku, ni trudu już [odtąd] nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły” (Ap 21, 3-4).

PODSUMOWANIE

Przeczytałam gdzieś bardzo ciekawy fragment, pewną parafrazę siedmiu dni stworzenia we współczesnej interpretacji. Odczytałam zawartą w niej w sposób syntetyczny

wizję, którą Maria De Mattias wyraziła w następujących słowach: „w obecnych czasach zobaczyć ten piękny porządek rzeczy, który wielki Syn Boży przyszedł utrwalić na ziemi przez swoją Boską Krew”¹⁹.

Traktuję jako podsumowanie całego wykładu opis siódmego dnia, który uważam za bardzo trafny, choć poetycki, który może zamknąć całość: „I wiedział Bóg, że człowiek przywrócił Boga i osobę ludzką na właściwe miejsce, jako alfę i omegę, redukując instytucje, przekonania religijne, politykę, rządy i wszystkie inne utworzone przez niego samego podmioty do roli sług Boga i Jego ludu. I widział Bóg, że człowiek przyjął jako swoje własne, następujące prawo: Będziesz miłował Pana, Boga twego, całym swoim sercem, całym swoim umysłem i ze wszystkich swoich sił. Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego.

I powiedział Bóg: to jest bardzo dobre. I był to siódmy dzień na ziemi Boga”, ziemi, gdzie wszystko i wszyscy przyjmują Boży plan; życie, całe życie, staje się jednym gestem uwielbienia Krwi Jezusa Chrystusa, uwielbieniem przez samo życie.

¹⁹ Maria De Mattias, List od 13 listopada 1838.

CZEŚĆ DRUGA
DOKUMENTY Z :
KAPITUŁ I ASAMBLEJ GENERALNYCH
ADORATOREK KRWI CHRYSZTUSA
1965/1991:

Strona | 10

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1965 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1965 R.

Niech żyje Boska Krew

Najdroższe Cóрки,

Niech Pan zaszczerpi w waszych sercach swoją miłość przez łaskę mieszkającego w was Ducha Świętego!

Niniejszym mam przyjemność promulgować Akta Kapituły z 1965 r.; brakuje punktów dotyczących modlitwy, formacji i junioratu, ponieważ, jako zmiany lub uzupełnienia Konstytucji, musiały być przedłożone do zatwierdzenia Świętej Kongregacji do sp. Osób Konsekrowanych. W tym tygodniu otrzymałyśmy informację, że termin ich zatwierdzenia (ze względu na jeszcze trwający Sobór Ekumeniczny) jest nieokreślony, dlatego wydawało się stosownym promulgować pozostałe Akta. Zdaję sobie sprawę, z jakim niepokojem oczekujecie na nie i jest mi przykro z powodu opóźnienia z jakim, wbrew moim intencjom, do was dotrą.

Wspomniana Święta Kongregacja 25 października 1965 r. zatwierdziła przedłożoną prośbę, aby wiceprowincja Manaus, znajdująca się w północnej części Brazylii, została prowincją.

Zapraszam was wszystkie do dziękczynienia Panu za tę wielką łaskę udzieloną naszej Rodzinie Zakonnej oraz do modlitwy, aby życie i apostołat siostr w tej pierwszej prowincji Ameryki Łacińskiej rozwijał się ku większej chwale Boskiej Krwi naszego umiłowanego Odkupiciela. Jest to godny hołd dla błogosławionej Marii De Mattias w setną rocznicę jej szczęśliwego przejścia do życia wiecznego.

28 października, jak już wiecie, Ojciec Święty Paweł VI uroczyście ogłosił Dekret o przystosowanej odnowie życia zakonnego. Powinnyśmy teraz dużo modlić się i studiować ten dokument oraz pozostałe korelujące z nim dokumenty, zwłaszcza Konstytucję o Kościele i Konstytucję o Świętej Liturgii.

Z samego tytułu dekretu jasno wybija się jedno wezwanie: jesteśmy wezwane przez Kościół do przystosowania i odnowy życia zakonnego. Akta naszej Kapituły Generalnej powinny być studiowane i wprowadzane w tym właśnie duchu.

Z historii Kościoła jasno wynika, że ilekroć Kościół dążył do odnowy życia chrześcijańskiego, powodzenie owego wysiłku było proporcjonalne do zaangażowania, z jakim członkowie Zgromadzeń męskich i żeńskich dokonywali odnowy w swoim życiu. Dla nas jest to zaproszenie do modlitwy, refleksji, organizacji i wspólnej pracy w tym celu.

Niech miłość miłosierna Chrystusa ożywia nas w tym dziele!

W ubiegłym tygodniu, ogłaszając uroczyste zakończenie Soboru Watykańskiego II, Ojciec Święty zwrócił się z usilną prośbą o modlitwę w intencji pokoju, sprawiedliwości, pogłębionego życia chrześcijańskiego i zjednoczenie całej rodziny ludzkiej.

Pokażmy, że jesteśmy prawdziwymi córkami Kościoła, modląc się gorliwie o spełnienie tych prośb, a na dowód wdzięczności za łaskę Soboru, dążmy do tego wszelkimi sposobami, zwłaszcza przez czynny udział w celebracji eucharystycznej, która „wprowadza i rozpala wiernych w przynaglającą miłość Chrystusa”.

Wszystkim wam, Drogie Dzieci, przesyłam moje czułe matczyne błogosławieństwo i zapewnienie o codziennej modlitwie za was, którą każdego dnia wznoszę do Ojca niebieskiego, prosząc Go, aby każda Adorantka współpracowała z Nim, aby pozwoliła się prowadzić ku miłości Chrystusa, źródła wszelkiej świętości.

W Boskiej Krwi, z serdecznością
Matka Marciana Heimerman
Przełożona Generalna

2. OKREŚLENIE CHARAKTERU I ZASAD AGGIORNAMENTO W NASZYM ZGROMADZENIU

W wiernym przyłgnięciu do kierunku, jaki pod wpływem Ducha Świętego obiera Kościół, Dziesiąta Kapituła Generalna Zgromadzenia wybiera słowo „aggiornamento”²⁰, które stało się bardzo znanym za sprawą papieża Jana XXIII. Jest to słowo, które w formie niezwykle syntetycznej prezentuje program odnowy (rinnovamento), jaki należy podjąć, by pozostać wiernymi naszej misji w świecie jako Adorantki Krwi Chrystusa. Kapituła uważa również za stosowne wyjaśnić jego prawdziwe znaczenie.

²⁰ Aggiornamento – z wł. Uspółcześnienie, aktualizacja, dostosowanie do dzisiejszego dnia, dosł.: udziśnienie. W takim znaczeniu to słowo zostało użyte w danym tłumaczeniu. Ze względu na rozpowszechnienie tego terminu, podjęto decyzję o zachowaniu oryginalnego jego brzmienia.– uwaga tłumacza, TS.

Aggiornamento w swoim pierwotnym sensie oznacza wewnętrzną odnowę według ducha Chrystusa jak to rozumiała Błogosławiona Maria De Mattias, i które to słowo w pełni uwzględnia znaki czasu we współczesnym świecie.

Celem zatem naszego aggiornamento powinno być wspieranie każdego członka Zgromadzenia na drodze do świętości.

Strona | 12

Konsekwencją tego procesu nie jest rozluźnienie ducha ubóstwa, lecz zwiększona świadomość w praktykowaniu ewangelicznego ubóstwa; nie zmniejszenie wymagań w kwestii czystości, lecz coraz bardziej wymagająca czystość; nie rozluźnienie posłuszeństwa, tylko posłuszeństwo, które coraz bardziej upodabnia się do posłuszeństwa Chrystusa. Aggiornamento, zamiast ulegać rozwiąłości, pogoni za wygodami i komfortem, indywidualizmowi, wymaga większego ducha ofiary i pokuty w naszym życiu osobistym i wspólnotowym a także w apostołacie.

Zamiast osłabiać ducha modlitwy, prawdziwe aggiornamento wymaga od nas intensywniejszego życia modlitwą. Wreszcie, bardziej niż do większej wierności życiu wspólnotowemu, wymaganiom miłości braterskiej, zdrowym tradycjom i konkretnemu celowi Zgromadzenia, aggiornamento, za którym opowiada się Kościół, wzywa nas do zintensyfikowania naszej miłości do życia wspólnotowego, do bardziej serdecznej i rozszerzonej miłości oraz do głębszego przyłgnięcia do konkretnego celu i solidnych tradycji naszego Zgromadzenia.

Przyjęcie odpowiedzialności za aggiornamento oznacza zaakceptowanie zaproszenia nas do bardziej zaangażowanego studiowania problemów i „znaków naszych czasów”, abyśmy mogły z większą wielkodusznością odpowiedzieć na wymagania Bożego wezwania i pełnić bardziej owocny apostołat w dzisiejszym świecie. W ten sposób będziemy mieć pewność, że autentycznie interpretujemy i realizujemy to, co uczyniłaby Błogosławiona Założycielka, gdyby żyła obecnie.

Zważywszy na zachęty ostatnich Papieży oraz na kierunek nadany Kościołowi przez Sobór Watykański II, następujące zasady podstawowe powinny przyświecać Zgromadzeniu w jego dziele aggiornamento.

ZASADY

WIERNOŚĆ DUCHOWI ZAŁOŻYCIELKI

Zgromadzenie musi przede wszystkim pozostać wierne zamysłom i duchowi Błogosławionej Marii De Mattias, której szczególne powołanie do umiłowania Najdroższej Krwi naszego Odkupiciela jest udziałem w planach miłującej Opatrzności Bożej każdej młodej kobiety, którą On powołuje do bycia Adoratką Najdroższej Krwi. W misterium Odkupienia przez Krew Chrystusa Siostry odnajdują siłę pobudzającą do życia miłością, poświęconego służbie zbawczej misji Kościoła.

PIERWSZEŃSTWO MIŁOŚCI MIŁOSIERNEJ

Ze względu na fakt, że doskonałość chrześcijańska w istocie polega na doskonałej miłości wobec Boga i bliźniego, każdy aspekt aggiornamento Zgromadzenia musi zmierzać do wzrostu miłości miłosiernej.

POSŁUSZEŃSTWO WOBEC KOŚCIOŁA

Strona | 13

Prawdziwe aggiornamento powinno uwzględniać fakt, że nasze Zgromadzenie stanowi integralną część Kościoła jako świętego ludu Bożego i ufnie posłuszeństwo jego wskazówkom powinno kierować aggiornamento Zgromadzenia jako całości i każdej Siostry w szczególności.

ODNOWIENIE ŻYCIA LITURGICZNEGO

Aggiornamento naszego Zgromadzenia powinno charakteryzować się pełnym uczestnictwem Sióstr w życiu liturgicznym Kościoła, zwłaszcza w celebracji eucharystycznej, będącej codziennym odnowieniem przymierza świętego ludu Bożego, w którym paschalne misterium Chrystusa nieustannie uobecnia się w świecie dla zbawienia ludzkości i dla większej chwały Bożej.

ZNAJOMOŚĆ SŁOWA BOŻEGO

Autentyczne aggiornamento wymaga głębszego poznania i bardziej pełnego miłości zrozumienia Słowa Bożego zawartego w Piśmie Świętym, tak, aby nasza odnowa stała się afirmacją integralnego ducha Ewangelii.

DUCH EKUMENICZNY

W swoim dziele aggiornamento Zgromadzenie powinno wykazać się świadomością stałego zainteresowania Kościoła odkupionego Krwią Chrystusa przywróceniem jedności wśród chrześcijan i wśród wszystkich ludzi.

GODNOŚĆ OSOBY LUDZKIEJ

W dziele aggiornamento należy pamiętać o wewnętrznej wartości i godności osoby ludzkiej, która osiąga swój pełny rozwój dopiero wtedy, gdy jest w pełni świadoma swojej zależności od Boga i bliźniego.

JEDNOŚĆ W RÓŻNORODNOŚCI

Podobnie jak Kościół powszechny, to Zgromadzenie zakonne powinno zachować i ściśle podtrzymywać jedność we wszystkich istotnych sprawach. Jednocześnie przy przeprowadzaniu aggiornamento należy mieć na uwadze, że „wcale nie musi być przeszkodą w jedności pewna różnorodność zwyczajów i obyczajów, która może przyczynić się do wzrostu jej świetności”, zwłaszcza ze względu na rozprzestrzenienie się Zgromadzenia na tak dużym obszarze geograficznym.

WSPÓŁPRACA

Przy kształtowaniu zmian strukturalnych i praktyk w Zgromadzeniu należy mieć na uwadze wartość współpracy, współodpowiedzialności i ducha służby.

DOSTOSOWANIE ODNOWY DO RZECZYWISTYCH POTRZEB SIÓSTR

Przy podejmowaniu decyzji dotyczących aggiornamento należy stale mieć na uwadze sytuację normalnego życia Sióstr zaangażowanych w pracę apostołską, w taki sposób, aby program odnowy korespondował jak najściślej z rzeczywistymi potrzebami Sióstr.

POSŁUSZEŃSTWO WOBEC WYMAGAŃ ODNOWY

Ponieważ Chrystus pobudza swój Kościół do nieustannej odnowy (Dekret o ekumenizmie), gdyż zamieszkujący na ziemi jest on instytucją ludzi, którzy powinni zaangażować się w dzieło swego zbawienia, zatem również nasze Zgromadzenie musi przyjąć postawę posłuszeństwa, aby móc kontynuować swoją drogę aggiornamento i oczyszczenia. Z tego względu musi pozostać otwarte i elastyczne na potencjalne nowe wymagania w zakresie aggiornamento.

WSPÓŁPRACA WSZYSTKICH W ZAKRESIE AGGIORMANEMTO

Wprawdzie odpowiedzialność za podejmowanie decyzji dotyczących aggiornamento spoczywa na Wyższych Przełożonych i Kapitułach Generalnych, to jednak wszystkie Siostry Zgromadzenia na swój sposób muszą się w to zaangażować poprzez osobiste studium i dyskusję nad aktualnymi problemami w ich środowisku, lecz przede wszystkim poprzez nieustanne dążenie do odnowionej świętości życia, bardziej wielkodusznego zaangażowania w apostołat, które to dzieło powinno starać się wyjść naprzeciw potrzebom Kościoła i bliźniego w zakresie wyznaczonej każdej z nich przez posłuszeństwo, jak również z właściwą sobie gotowością do ponoszenia ofiar wymaganych przez proces odnowy.

3. WSPÓŁPRACA Z MISJONARZAMI NAJDROŻSZEJ KRWI

Niniejsza Kapituła z ramach swego ostatniego aktu zobowiązuje się do nawiązania bardziej ścisłej współpracy z Misjonarzami Krwi Chrystusa, aby skutecznie wypełniać naszą misję zbawczą w Kościele.

4. DECYZJE DOTYCZĄCE PRAC NAD NASZYMI KONSTYTUCJAMI

Kapituła postanowiła co następuje:

- o pozostawić prace nad Konstytucjami i powierzyć je międzynarodowej komisji postkapitułarnej, zgodnie z wytycznymi i wolą obecnej Kapituły;
- o powierzyć utworzenie wspomnianej komisji Przełożonej Generalnej za zgodą swojej Rady, nie później jednak niż sześć miesięcy po zakończeniu Kapituły;
- o podać do wiadomości całego Zgromadzenia nazwiska Sióstr tworzących międzynarodową komisję bezpośrednio po jej utworzeniu;

- o komisja powinna wykorzystywać jako punkt wyjścia prace już przygotowane do rewizji Konstytucji;
- o wszystkie członkinie Zgromadzenia mają być informowane o postępujących pracach komisji, które mają być realizowane pod kierunkiem Przełożonej Generalnej i jej Rady;
- o żeby wszystkie członkinie Zgromadzenia na miarę własnych możliwości współpracowały w pewien sposób w postępujących pracach Komisji;
- o żeby komisja miała swoje wydziały, aby móc w odpowiedni sposób zorganizować tę współpracę z Przełożonymi Prowincjalnymi i ich Radami;
- o aby ostateczne wyniki pracy zostały przekazane przyszłej Kapituł Generalnej, którą wyznaczy Przełożona Generalna i jej Rada po konsultacji ze Stolicą Apostolską.

5. O MODLITWIE

CELEBROWANIE NIEDZIELI I DNI ŚWIĄTECZNYCH

Uwzględniając wskazania Soboru Watykańskiego II skierowane do całego Ludu Bożego, Kapituła Generalna usilnie zaleca aby we wszystkich wspólnotach Zgromadzenia dołożono wszelkich starań do bardziej radosnego celebrowania niedzieli i głównych świąt liturgicznych. W tym celu Kapituła wzywa wszystkie Siostry do:

- o odpowiedniego przygotowania liturgii niedzielnej i większych świąt liturgicznych;
- o użycia wszelkich możliwych środków, aby przygotować wspólnotę do bardziej odpowiedniej celebracji, która pogłębi wzajemną radość życia wspólnotowego w służbie Panu i zachęci do podjęcia głębszego namysłu nad tajemnicami zbawienia;
- o zachęcenia ludu Bożego w parafiach do obchodzenia niedzieli i dni świątecznych, zwłaszcza z udziałem Sióstr w celebracjach liturgicznych, i ich wielkodusznej współpracy w apostołacie parafialnym potrzebującym ich posługi.

6. O FORMACJI I ŻYCIU DUCHOWYM

PRZYGOTOWANIE DO ŚLUBÓW WIECZYSTYCH

W celu lepszego zrozumienia przez Siostry mające złożyć śluby wieczyste pełnego znaczenia swojej konsekracji Bogu, zostaną one przynajmniej przez miesiąc zgromadzone w domu prowincjalnym aby otrzymać solidne przygotowanie duchowe do złożenia profesji wieczystej.

OKRES DUCHOWEJ ODNOWY

By zachęcić Siostry do pogłębienia życia duchowego po latach zaangażowania apostolskiego, zaleca się usilnie Przełożonym Prowincjalnym aby w ciągu dziesięciu lat od złożenia profesji wieczystej zatroszczyły się o jak najszybsze zgromadzenie Sióstr na okres odnowy duchowej.

FORMOWANIE BIBLIOTEK PROWINCJALNYCH

Mając na uwadze potrzebę dobrej lektury sprzyjającej harmonijnemu rozwojowi duchowemu i kulturalnemu, zaleca się Przełożonym Prowincjalnym aby zadbały o to, by Siostry miały możliwość znalezienia potrzebnych im książek i czasopism. W tym celu apeluje się do nich o wzbogacenie bibliotek prowincjalnych w sposób adekwatny do potrzeb.

Strona | 16

W celu promowania skutecznej współpracy zachęca się prowincje jednokulturowe albo do tworzenia biblioteki międzyprovincialnej, w sprzyjającym do tego miejscu, albo do wymiany rzadkimi i niewydanymi książkami między prowincjami.

7. ŚRODKI DO PROMOWANIA WIĘKSZEJ JEDNOŚCI I MIŁOŚCI W ZGROMADZENIU

NAUKA JĘZYKÓW

W celu promowania większej jedności wśród sióstr całego Zgromadzenia, zaleca się usilnie każdej Przełożonej Prowincjalnej aby dołożyła wszelkich starań w umożliwieniu Siostronom studium języków, a Siostronom – aby zaangażowały się w nie z całą pilnością.

BIULETYN WEWNĘTRZNY

Matki Kapitułarne zobowiązują się, że w celu podtrzymania ducha jedności i miłości wśród wszystkich członkiń Zgromadzenia oraz pobudzenia wzajemnego zainteresowania, Zarząd zainicjuje jak tylko będzie to możliwe wydawanie wewnętrznego biuletynu. Od czasu do czasu powinny pojawiać się w nim artykuły formacyjne dotyczące naszej duchowości i kultu Krwi Chrystusa.

POMOC DLA SIÓSTR POTRZEBUJĄCYCH

Mając na uwadze warunki życia naszych najbardziej potrzebujących współsióstr, Kapituła Generalna aprobuje dotychczasową składkę comiesięczną przekazywaną Kurii Generalnej, zachęca do jej kontynuowania, biorąc pod uwagę istniejące zapotrzebowanie.

Jednocześnie Kapituła zachęca poszczególne Prowincje do kontynuowania z braterską hojnością udzielanie dotychczasowej pomocy

MSZE ŚWIĘTE W INTENCJI ZMARŁYCH SIÓSTR

Ze względu na to, że domy Prowincji Jugosławiańskiej i Delegatury Polskiej nie mają możliwości odprawiania Mszy św. za swoje zmarłe współsiostry, we wszystkich domach prowincjalnych, z wyjątkiem brazylijskiego, zostaną odprawione cztery Mszy św. w celu zadośćuczynienia obowiązkowi wyżej wymienionej Prowincji i Delegatury.

8. APOSTOLAT

RADIO, TELEWIZJA, PRASA I KINO

Uznając współczesne narzędzia komunikacji społecznej (radio, kino, prasa, telewizja) za wspaniałe owoce ludzkiego geniuszu i dostrzegając ich pozytywne walory dla ludzkości ze względu na wkład, jaki mogą wnieść w kulturę, a zwłaszcza w szerzenie orędzia zbawienia, Kapituła Generalna zachęca wszystkie członkinie Zgromadzenia, aby korzystały z tych darów Bożych w taki sposób, aby stanowiły one pomoc w doskonaleniu ich miłości do Boga i do bliźniego oraz aby unikały wszelkiego nadużywania, co sprzeciwiałoby się postępowi ku doskonałości.

Strona | 17

Kapituła w szczególności:

- a. zaleca, aby we wszystkich Prowincjach zwrócono należytą uwagę na odpowiednie przygotowanie Sióstr do korzystania z tych środków komunikacji, zarówno w okresie formacji, jak i w okresie aktywnego apostolatu, poprzez kursy, odpowiednie lektury na tematy środków informacji itd., zgodnie z możliwościami i potrzebami każdej Prowincji.
- b. brać pod uwagę konieczność odpowiedniego przygotowania dla sióstr zaangażowanych w apostolat wychowawczy, uwzględniając adhortację Soboru Watykańskiego II, że w szkołach katolickich i na kursach katechetycznych jest obowiązkiem zapewnienie teoretycznego i praktycznego kształcenia w zakresie jak najlepszego wykorzystania środków komunikacji społecznej.
- c. stanowi, że Przełożona Prowincjalna lub Przełożone Prowincjalne prowincji jednokulturowych wraz ze swoją Radą, kierując się głębokim poczuciem odpowiedzialności, przygotowują dla swoich Prowincji przepisy, mające na celu uniknięcie nadużyć w korzystaniu kina, prasy, radia i telewizji, kierując się wskazaniem Kościoła oraz Przełożonej Generalnej i jej Rady.

APOSTOLAT DS. POWOŁAŃ

W powszechnym duchu Kościoła Kapituła Generalna usilnie zaleca Siostrze aby przez modlitwę, ofiarę, miłość i dobry przykład wypraszały dar powołań dla Zgromadzenia i Kościoła. Każda Prowincja powinna, stosownie do okoliczności, inicjować różne działania, wykorzystując odpowiednie środki: konferencje, filmy, publikacje itp. w celu przybliżenia życia i dzieł Kościoła, a w szczególności Zgromadzenia. W tym celu zaleca się wymianę materiałów między prowincjami i innymi Zgromadzeniami.

DZIEŁO PROWADZENIA ĆWICZEŃ DUCHOWYCH

Aby uczcić pamięć Błogosławionej Założycielki w setną rocznicę jej szczęśliwego przejścia, która zbiega się z celebracjami dziesiątej Kapituły Generalnej Zgromadzenia, gorąco zachęca się Wielebne Matki Prowincjalne o dołożenie wszelkich starań, żeby w Prowincjach Zakonnych, gdzie to tylko możliwe, ożywiono tak drogie jej sercu dzieło Ćwiczeń duchowych

w formie zamkniętej lub otwartej. Będzie to najbardziej pobożny i najbardziej upragniony hołd jej córek, obecnych na różnych kontynentach, świadczący o ich miłości do Boga i bliźniego, które w tej historycznej godzinie Zgromadzenia, przyrzekają, że jej tęsknota „Dusze, dusze, dusze!” będzie coraz bardziej dostosowana do aktualnych potrzeb Kościoła.

ORATORIA I OŚRODKI REKREACYJNE

Strona | 18

W celu wiernego wznowienia dzieła rozpoczętego przez Błogosławioną Matkę Założycielkę, Siostry Adoratorki Krwi Chrystusa powinny starać się o jak najczęstszy kontakt z dziećmi i młodzieżą, ale zawsze w celach apostoelskich. W pracy tej powinni uwzględniać zwyczaje i tradycje poszczególnych regionów, aktualne potrzeby młodzieży oraz różne uwarunkowania lokalne. Zwłaszcza we Włoszech zaleca się organizowanie oratoriów i ośrodków rekreacyjnych.

9. ZARZĄD

KONSULTACJE W SPRAWIE NOMINOWANIA PRZEŁOŻONEJ PROWINCJALNEJ

Przed przystąpieniem do nominowania nowej Przełożonej Prowincjalnej, Przełożona Generalna zwrócić się do Sióstr po ślubach wieczystych danej Prowincji o wyrażenie swojej opinii dotyczącej osoby, którą uważają za najbardziej odpowiednią na ten urząd, podając motywy swego wyboru przez każdą z Sióstr z osobna, na piśmie. Chociaż to głosowanie ma charakter konsultacyjny, to jednak Przełożona Generalna i jej Rada uszanują wyrażone opinie większości Sióstr Prowincji, chyba że wystąpią poważne powody odmiennego wyboru.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1968 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1968 R.

Podwyższenie Krzyża Świętego

Najdroższe Siostry,

Niniejszym zamierzam promulgować Akta Specjalnej Kapituły Generalnej z 1968 r., które, choć nie stanowią części naszej Konstytucji, są jednak normatywne dla całego Zgromadzenia aż do następnej kapituły generalnej (Por.: Konstytucja, Część II, Statuty nr 57). Kopie tych Akt zostaną udostępnione wszystkim Siostrom.

Z radością korzystam z okazji, drogie Siostry, aby pokornie i szczerze podziękować za współpracę w zakresie prac nad Specjalną Kapitułą Generalną. Jestem głęboko przekonana, że wasza modlitwa, ofiara i stałe zainteresowanie zapewniły członkiniom kapituły szczególną obecność Ducha Świętego, który stał się więzią prawdziwie jednoczącą nas w Chrystusie w ciągu tych jedenastu tygodni, podczas których, choć pochodziłyśmy z różnych części zgromadzenia, dzieliłyśmy się modlitwą i pracą, śpiewem i zabawą, ciemnościami i światłem, niepokojami i radością. Z radością dziękujemy Panu za Jego wielką dobroć.

Niech pokorna wdzięczność za Jego odkupieńczą miłość rozszerzy nasze serca i ożywi nasze wysiłki na rzecz nowego życia jako Adoratorki Krwi Chrystusa,

Oddana w Panu
Matka Marciana Heimerman
Przełożona Generalna

Strona | 19

2. PRACE SPECJALNEJ KAPITUŁY GENERALNEJ 1968 R.

PRACE NAD KONSTYTUCJĄ

Specjalna Kapituła Generalna oświadcza, że ideały i zarządzanie Zgromadzeniem powinny zostać określone w Konstytucji opierającej się na Piśmie Świętym, dokumentach Soboru Watykańskiego II i duchu Bł. Marii De Mattias.

Ta Konstytucja, opracowana zgodnie z zasadami pomocniczości i kolegialności oraz zachowująca jedność w różnorodności, obejmuje trzy elementy.

- o Kodeks życia: ewangeliczne i teologiczne zasady życia zakonnego w łączności z Kościołem, które określają naturę, fizjonomię i cel Zgromadzenia.
- o Statuty: uniwersalne praktyczne zastosowanie zasad zawartych w Kodeksie Życia, które regulują ogólne życie zakonne siostry oraz organizacyjne funkcjonowanie Zgromadzenia.
- o Regulaminy: konkretne wnioski i zasady postępowania, które są niezbędne, ale nie mają zwyczajowego wpływu na codzienne życie i pracę sióstr.

Praktyki odpowiadające zmieniającym się warunkom muszą być zawarte w Normach, które zawierają dyrektywy kapituł prowincjalnych, przełożonych prowincjalnych, kapituł generalnych i przełożonej generalnej.

AUTORYZACJA NA OKRES MIĘDZY

SPECJALNĄ KAPITUŁĄ GENERALNĄ A NASTĘPNĄ KAPITUŁĄ GENERALNĄ

Specjalna Kapituła Generalna 1968r. pragnie złożyć następujące oświadczenia dotyczące okresu między zamknięciem obecnej kapituły a następną zwykłą kapitułą generalną:

- o **Konstytucje**: Konstytucja (tj. Kodeks Życia, Statuty i Regulaminy) sformułowana i zatwierdzona przez obecną Specjalną Kapitułę Generalną 1968 r., zgodnie z motu proprio Ecclesiae Sanctae i dekretem Perfectae Caritatis, zastępuje całkowicie i do następnej kapituły generalnej Konstytucje zatwierdzone przez Stolicę Apostolską 26 lutego 1934 r. Następnie zostanie złożony wniosek o należne zezwolenie Stolicy Apostolskiej w celu ostatecznego zatwierdzenia, zgodnie z dekretem Ecclesiae Sanctae.
- o **Akta Specjalnej Kapituły Generalnej**: Akta obecnej Specjalnej Kapituły Generalnej są normatywne dla całego Zgromadzenia.

- o **Prawo Kościelne:** Kapituła Generalna wyraża swoje posłuszeństwo wobec prawa kościelnego, zarówno zawartego w Kodeksie Prawa Kanonicznego, jaki w późniejszym ustawodawstwie specjalnym, takim jak dekrety «Ecclesiae Sanctae» i «Religionum Laicalium». Jednocześnie Kapituła Generalna upoważnia przełożoną generalną do zwrócenia się do Stolicy Apostolskiej o wszelkie niezbędne zezwolenia w związku z decyzjami Kapituły zawartymi w Konstytucji lub w innych aktach kapitułarnych. Podobnie upoważnia ją do przedstawienia wniosków o poczynienie wyjątków od powszechnego prawa Kościoła, gdy są one konieczne do realizacji decyzji zatwierdzonych dla poszczególnych prowincji, zgodnie z decyzjami specjalnej kapituły generalnej.
- o **Przełożona Generalna i Rada Generalna:** Przełożona generalna, za zgodą swojej rady, jest upoważniona do modyfikacji, na zasadzie próby i do czasu zwołania następnej kapituły generalnej, Konstytucji zatwierdzonej przez obecną specjalną kapitułę generalną, o ile będzie tego wymagała rewizja prawa kanonicznego, promulgacja nowego prawa kościelnego, udzielenie nowych upoważnień lub inne nieprzewidziane okoliczności, które mogą zaistnieć. Jeśli sprawa ma odpowiednio poważną wagę, przed decyzją rady generalnej, przełożona generalna powinna zasięgnąć opinii przełożonych prowincjalnych.
- o **Decyzje na poziomie prowincjalnym:** Zgodnie z nową Konstytucją, niektóre sprawy muszą być rozstrzygane na poziomie kapituł prowincjalnych lub krajowych. Do czasu podjęcia przez kapituły prowincjalne powyższych decyzji, specjalna kapituła generalna ustanawia to, co następuje:
 - albo można nadal stosować dotychczasowe normy obowiązujące w Zgromadzeniu;
 - albo rady prowincjalne, we współpracy z delegatkami na specjalną kapitułę generalną mogą podejmować decyzje tymczasowe.
- o **Możliwość podejmowania dalszych eksperymentów:** Zgodnie ze wskazówkami Ecclesiae Sanctae, obecna specjalna kapituła generalna pragnie dać możliwość podejmowania dalszych eksperymentów całemu Zgromadzeniu na okres od obecnej do następnej kapituły generalnej. W tym celu nadaje radzie generalnej prawo do zatwierdzenia wszelkich roztropnych eksperymentów, o które się zwracają różne rady prowincjalne, pod warunkiem, że wskazany eksperyment pozostaje w harmonii z celem, naturą i charakterem Zgromadzenia Adoraterek Krwi Chrystusa.

W odniesieniu do wszelkich dalszych eksperymentów należy przestrzegać następujących norm:

- a) rady prowincjalne ubiegające się o zgodę na przeprowadzenie eksperymentu muszą złożyć pisemne oświadczenie o proponowanym eksperymencie, wskazując jego cel, czas trwania, środki służące do jego osiągnięcia, osoby zaangażowane oraz czas trwania;

- b) okresowe sprawozdania z wyników eksperymentu muszą być przesyłane do rady generalnej;
- c) ponieważ ze swej natury każdy eksperyment jest odwracalny, rada generalna może zakończyć każdy eksperyment, jeśli uzna, że będzie to z pożytkiem dla sióstr;
- d) siostry prowincji muszą być odpowiednio przygotowane do przeprowadzenia wszelkich eksperymentów o które się zwraca do rady generalnej.

ZAANGAŻOWANIA I ZOBOWIĄZANIA W OKRESIE POKAPITALARNYM

Ponieważ celem specjalnej Kapituły Generalnej, w posłuszeństwie dyrektywom wyrażonym przez kościół, jest promowanie autentycznej odnowy i przystosowania w naszym Zgromadzeniu, Kapituła zarządza podjęcie wszelkich starań, aby prace Kapituły były odpowiednio i w pełni przekazywane wszystkim siostrom Zgromadzenia. Jednocześnie pamięta i wyraża swoje wdzięczne uznanie wszystkim siostrom na całym świecie, które przez okres dwóch lat były zaangażowane w prace przygotowawcze do kapituły i że dzięki niestrudżonemu wysiłkowi asystentek sekretarek, wszystkie siostry były informowane o ogólnym postępie prac kapituły poprzez „Assemblea”²¹.

Kapituła podkreśla, że jej praca nie stanowi w żadnym wypadku o odnowie i adaptacji. Jest to raczej służba na rzecz dobra wszystkich, zmierzająca do podjęcia decyzji po żmudnej dyskusji i studium oraz sformułowaniu norm, którymi należy się kierować, zwłaszcza w formie konstytucji tymczasowych, mających być pomocą dla wszystkich sióstr.

Prawdziwe dzieło odnowy i przystosowania dokona się z mocą i mądrością Ducha Świętego, który nieustannie odnawia oblicze ziemi, w życiu sióstr i wzajemnych relacjach, które czynią nas prawdziwą Wspólnotą adorującą i zbawczej miłości w Kościele.

Aby praca kapituły spełniła swój cel, jakim jest promowanie odnowy i przystosowania wśród nas, co samo w sobie jest częścią całkowitej odnowy całego Kościoła, kapituła zarządza co następuje:

- o **Główna odpowiedzialność** za promulgację prac specjalnej kapituły generalnej spoczywa na przełożonej generalnej i jej radzie; listem okólnym ogłosi ona podjęte decyzje i teksty przygotowane przez kapitułę, a także pokieruje pracami związanymi z wdrażaniem postanowień kapituły i ewaluacją wyników. W wypełnianiu tego obowiązku przełożona generalna użyje środków, które uzna za najodpowiedniejsze; wśród nich znajdzie się kontynuacja biuletynu międzynarodowego dla podtrzymania wymiany informacjami między prowincjami.
- o **We wszystkich prowincjach** przełożone prowincjalne i delegatki na kapitułę we współpracy z radą prowincjalną i mistrzyniami formacji są odpowiedzialne za wykonanie poczwórnego zadania:
 - Udostępnić każdej siostrze kompletnych i pełnych kopii tekstów i decyzji kapituły, tak szybko jak to możliwe;

²¹ W trakcie trwania specjalnej kapituły generalnej każdego tygodnia ukazywał się jednostronicowy biuletyn, zawierający najważniejsze wydarzenia, poruszane tematy, krótkie informacje. Wśród osób odpowiedzialnych za przygotowanie i powielanie tego materiału była m.in. s. Caterina Ronci – uwagi tłumacza, TS.

- Zadbąć o podjęcie niezbędnych kroków, aby wszystkie siostry mogły jak najpełniej zrozumieć podjęte decyzje i sformułowania zawarte w dokumentach. Wśród proponowanych środków: formalne i nieformalne spotkania wśród sióstr prowincji, w dużych lub małych grupach w celu omówienia prac; listy okólne; specjalne konferencje; dni studyjne i kursy, które mogą być konieczne do pełnego zrozumienia wszystkich lub poszczególnych części tych dokumentów; specjalne komisje do pogłębionego studiowania niektórych etapów dokumentów dotyczących odnowy i przystosowania; specjalne spotkania z przełożonymi lokalnymi;
- Zapewnienie realizacji konkretnych decyzji; przewodniczenia w promowaniu realizacji dzieła kapituły generalnej zarówno w sercach wszystkich, jak i w życiu zewnętrznym Wspólnoty oraz jej posłudze apostołskiej;
- Stopniowa ewaluacja wyników kapituły, aby poczynić odpowiednie przygotowania do kontynuowania prac na następną regularną kapitułę generalną, jak również nieustannie dążyć do coraz głębszej i pełniejszej odnowy i przystosowania w prowincji.

3. AKTA DOTYCZĄCE ZGROMADZENIA

ZMIANA TYTUŁU ZGROMADZENIA

Specjalna kapituła generalna zadeklarowała, że tytuł Zgromadzenia zostanie oficjalnie zmieniony na „Adoratrici del Sangue di Cristo” (Adoratrices Sanguinis Christi)²². Oficjalny skrót pochodzący od formy łacińskiej będzie brzmieć: A.S.C. Dokonując tej zmiany kapituła miała na uwadze następujące względy:

- o Można spodziewać się, że uproszczenie oryginalnego tytułu stanie się dla wszystkich bardziej zrozumiałe. Tytuł oryginalny, który był używany w oficjalnych dekretach Kościoła dotyczących Zgromadzenia ma następujące brzmienie: „Suore Adoratrici del Preziosissimo Sangue di Nostro Signore Gesù Cristo”²³ (zob.: Dekret pochwalny, 30.05.1955; Dekret zatwierdzający Instytut, 28 stycznia 1878 r.; Dekret zatwierdzający Konstytucje, 26 lutego 1934 r.); jednak zwyczajowo używano formy krótszej;
- o Preferuje się używanie wyrażenia „Krew Chrystusa” zamiast formy „Najdroższa Krew” ponieważ pierwsza forma jest częściej używana w Nowym Testamencie oraz dlatego, że bezpośrednio odnosi się do Osoby Chrystusa, Któremu służbie Adoratrix została poświęcona;
- o Tytuł „Adoratrici” (Adoratrix) pozostaje bez zmian ze względu na jego tradycyjny charakter, który sięga początków Zgromadzenia oraz dlatego, że skutecznie wskazuje na ducha całkowitego opuszczenia i miłosnej odpowiedzi Panu.

²² Adoratrix Krwi Chrystusa

²³ Siostry Adoratrix Najdroższej Krwi Naszego Pana Jezusa Chrystusa

Specjalna kapituła generalna postanawia, że kompetentne przełożone przeprowadzą niezbędne procedury cywilne i kościelne, aby tytuł uproszczony mógł być jak najszybciej stosowany w Zgromadzeniu.

OPRACOWANIA HISTORYCZNE DOTYCZĄCE ZGROMADZENIA

Strona | 23

W celu pogłębiania naszej wierności szczególnemu powołaniu, jakie Bóg dał nam jako Adoratorom Krwi Chrystusa, specjalna kapituła generalna gorąco zachęca nas do kontynuowania badań na temat życia i pism naszej świętej założycielki, bł. Marii De Mattias, oraz prac nad historią naszego Zgromadzenia od jego początków po czasy obecne. W szczególności kapituła stanowi, że należy uczynić wszystko, aby odpowiednio poinformować siostry o fundacji niemieckiej, która opatrnościowo została połączona z fundacją włoską, a z której później powstało siedem obecnych prowincji. Szczególną uwagę należy poświęcić życiu Saverii Behringer, pierwszej organizatorki, oraz Matce Teresie Weber, pierwszej przełożonej grupie Adoratorek w Niemczech.

WSPÓŁPRACA Z MISJONARZAMI NAJDROŻSZEJ KRWI

Obecna specjalna kapituła generalna odnawia obietnicę bliższej współpracy z Misjonarzami Najdroższej Krwi w celu skuteczniejszego wypełniania naszej wspólnej misji zbawczej w Kościele i świecie w tym czasie postsoborowym.

KOMUNIA Z KIELICHA

Ze względu na naszą szczególną odpowiedzialność w Kościele jako osób konsekrowanych pod nazwą Krwi Chrystusa, powinniśmy pogłębić i docenić nasze uczestnictwo w Eucharystii poprzez komunię z kielicha i uczynić wszystko, co w naszej mocy, aby pomóc także i innym docenić i zrozumieć tę pełnię znaku eucharystycznego, zwłaszcza poprzez odpowiednią katechezę o szczególnym znaczeniu komunii pod postacią konsekrowanego wina (Por.: Eucharisticum Mysterium, 32). Dla lepszego wykonania tego obowiązku będziemy potrzebować głębiej studiować i kontemplować biblijne bogactwo nauczania dotyczące Krwi Chrystusa; w miarę naszych możliwości będziemy pomagać w rozwiązywaniu praktycznych trudności związanych z pełnym przywróceniem komunii z kielicha.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1971 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1971 R.

Najdroższe Siostry,

Akta kapituły generalnej 1971 r., które niniejszym promulguję, odtąd stają się dla nas normatywne wraz z Konstytucją z 1968 r. Owe Akta zostały sformułowane przez pięćdziesiąt

jeden członkiń, które reprezentowały całe Zgromadzenie na kapitule generalnej, jednak stanowią one dzieło wszystkich naszych sióstr, ponieważ są owocem długiego i niekiedy żmudnego procesu przygotowania do kapituły za pośrednictwem kwestionariuszy, dyskusji i propozycji (nr 487) przesyłanych na kapitułę generalną przez kapituły prowincjalne i przez poszczególne siostry.

Strona | 24

Wiem również, że dyrektywy, podawane przez omawiane Akta odnośnie naszego życia i misji na przyszłość, są wynikiem modlitw i ofiar zwłaszcza sióstr chorych i starszych, a także cierpień młodych kobiet, które mogły się obawiać braku impulsu na przeszłość ze strony kapituły.

Do wszystkich was, zatem, drogie Siostry, a zwłaszcza członkinie kapituły, i te, które bezpośrednio towarzyszyły pracom w Rzymie, kieruję moje podziękowania w imieniu wszystkich i w imieniu naszego Pana Jezusa, dla Którego miłości pracowałyśmy razem.

Serdecznie zachęcam do studiowania tych Akt wraz z naszym Kodeksem Życia i do pogłębiania ich znaczenia poprzez dyskusje wspólnotowe. Jestem pełna zaufania, że starając się żyć Ewangelią zgodnie z Konstytucjami, interpretowanymi i modyfikowanymi przez Akta Zgromadzenia, znajdziemy zachętę i inspirację do podjęcia procesu odnowy w modlitwie i miłości, której jednogłośnie pragną nasze siostry. „Obyśmy naprawdę byli ubodzy, cisi, łaknący świętości, miłosierni, czystego serca, tacy, przy których świat pozna pokój Boży” (Evangelica Testificatio, nr 54).

Módlmy się żarliwie za siebie nawzajem abyśmy razem mogły postępować w radości i nadziei.

Oddana w Panu
Siostra Marciana Heimerman
Przełożona Generalna

Rzym, 31 lipca 1971 r.

2. NASZE ŻYCIE I MISJA APOSTOLSKA DZIŚ I JUTRO

MODLITWA I POKUTA

Prymat modlitwy – Nasze powołanie jako Adoraterek Krwi Chrystusa do ukazywania zawsze i wszędzie „adorującej i odkupieńczej miłości Syna Bożego, Który przelał swoją Krew za wszystkich ludzi”²⁴ skłania członkiń obecnej jedenastej kapituły generalnej do zachęcenia wszystkich nas, w każdej prowincji, w ciągu następnych czterech lat, do skupienia naszych wysiłków na postępie w autentycznej modlitwie, indywidualnej i wspólnotowej. W tym celu potwierdzamy to, co już zostało powiedziane w Kodeksie Życia i w odpowiednich Statutach o modlitwie, kładąc nacisk raczej na ducha niż na literę tych dokumentów: modlitwa nadal musi

²⁴ Kodeks Życia, 2.

zajmować pierwsze miejsce w naszym życiu, jeśli chcemy z coraz większą miłością odpowiadać na pilne potrzeby ludzkości dzisiaj i jutro²⁵.

Czas trwania modlitwy – „Szukać oblicza Boga”²⁶, rozpoznać Boga własnej historii i spotkać Go w głębokim, osobistym spotkaniu powinno stanowić dla nas, Adoratorek, stały cel. Każda z nas z pewnością poświęci na to poszukiwanie raczej więcej niż mniej czasu, niż jest to zalecane, starając się rozeznaczyć w głębi i szczerości własnego serca odpowiedni rytm refleksji i aktywności, który doprowadzi nas do integralnego wzrostu i kontemplacji oraz dyspozycyjności wobec innych²⁷.

Formy modlitwy – Szukajmy wspólnie takich form modlitwy, które wyrażają w sposób bardziej autentyczny, indywidualny i wspólnotowy nasze intymne poszukiwanie i tęsknotę za Bogiem w naszej historii. Będzie promowana kreatywność i spontaniczność, która może prowadzić do nowych form modlitwy, lepiej odpowiadających potrzebom sióstr dzisiaj, przy jednoczesnym poszanowaniu form tradycyjnych, które nie tracą na znaczeniu. W szczególny sposób wszyscy będziemy wiernie odpowiadać na Słowo Boże zawarte w Piśmie Świętym, rozważając je zarówno osobiście, jak i wspólnotowo, w świetle radości, smutków i niepokojów dzisiejszego świata oraz w kontekście codziennych wydarzeń z życia własnego i bliskich nam osób.

Modlitwa uczestniczenia – Kapituła usilnie zaleca, abyśmy jako siostry łączyły się w modlitwie w celu pogłębienia naszego zjednoczenia w Chrystusie w naszym wspólnym powołaniu jako Adoratorki i abyśmy mogły nawzajem uczestniczyć w naszych troskach²⁸ na najgłębszym poziomie wiary i wzajemnego wsparcia. Czy to w dużych, czy w małych grupach, będziemy starać się postępować w otwartości i zaufaniu, niezbędnych do autentycznej modlitwy. Będziemy także podejmować inicjatywę i twórczo współpracować w promowaniu życia modlitwy, angażując w to także duchownych i świeckich²⁹.

Eucharystia – Eucharystia pozostanie nadal centrum naszego życia³⁰. Dla nas, Adoratorek Krwi Chrystusa, kobiet eklezjalnych, będzie to stanowić punkt kulminacyjny każdego dnia, by móc adorować, dziękować i wychwalać naszego Boga oraz z mocą wstawiać się w imię Jezusa we wszystkich potrzebach ludu Bożego. Dlatego będziemy aktywnie w niej uczestniczyć, wykorzystując naszą kreatywność i talenty, nadając jej szczególne miejsce w życiu naszym i osób świeckich.

Nasze szczególne powołanie jako osób konsekrowanych, noszących nazwę Adoratorek Krwi Chrystusa będzie nas przynaglać do uczestniczenia w Eucharystii poprzez komunie z kielicha; w miarę naszych możliwości będziemy również pomagać innym w docenianiu tej pełni znaku eucharystycznego, zwłaszcza poprzez odpowiednią katechezę na temat szczególnego

²⁵ Paweł VI, Evangelica Testificatio, 1 lipca 1971, nr 30, 49, 50.

²⁶ Psalm 7, 4-8.

²⁷ Gaudium et Spes, 1.

²⁸ Evangelica Testificatio, 38, 39, 44.

²⁹ Ibidem, 35.

³⁰ Ibidem, 48.

znaczenia komunii pod postacią konsekrowanego wina³¹. Aby wypełnić powierzona nam misję, będziemy z większą uważnością studiować i kontemplować biblijne bogactwo doktryny dotyczące Krwi Chrystusa. Dołożymy także wszelkich starań by pomóc w praktycznym rozwiązaniu trudności związanych z przywróceniem komunii z kielicha³².

Domy modlitwy – Kapituła generalna z całego serca wspiera tworzenie domów modlitwy w tych prowincjach, które tego pragną, jako żywotny środek odnowy duchowej w atmosferze większego skupienia i przez okres, które oferują rekolekcje i ćwiczenia duchowe.

Pokuta i metanoia – Członkowie pielgrzymującego ludu Bożego choć są powołani do świętości, pozostają jednak nadal grzesznikami. My, Adoratorki Krwi Chrystusa, również musimy usłyszeć osobiste wezwanie Boga do ciągłego nawracania serca. Aby móc wiernie odpowiedzieć na to wezwanie, każda z nas powinna wziąć osobistą odpowiedzialność za prawdziwie skuteczną pokutę w swoim życiu codziennym oraz szukać częstych i owocnych spotkań z Chrystusem w zbawczym sakramencie pokuty, zarówno osobiście, jak i we wspólnotowej celebracji. Oprócz tego będziemy rozwijać takie formy ewaluacji wspólnotowej jak: spotkania wspólnotowe i „rewizja życia”³³, które pomogą nam wspierać się nawzajem w trudnym wysiłku ciągłego nawracania się.

Ponadto kapituła generalna wzywa nas, Adoratorki Krwi Chrystusa, wiernych charyzmatowi bł. Marii De Mattias i zjednoczonych w sposób szczególny z Matką Bożą, abyśmy w świetle modlitwy szukały odpowiedzi na palące pytanie, jakie postawił nam w tym czasie papież Paweł VI: „W jaki sposób orędzie Ewangelii może przeniknąć do kultury masowej?”³⁴.

UBÓSTWO EWANGELICZNE

Pilne potrzeby tej historycznej chwili przynaglają członkiń kapituły do zwrócenia się z gorącym apelem do wszystkich sióstr o bardziej autentyczne przeżywanie ubóstwa jako osoby, jako członkinie wspólnoty, jako kobiety do misji. Duch ewangeliczny, odzwierciedlony w Kodeksie Życia i w Statutach, zostanie nadal zachowany jako pewien ideał, do którego będziemy dążyć. Jednocześnie sytuacja współczesnego świata, wierność naszemu charyzmatowi i ostatnie pilne wezwanie Wikariusza Chrystusowego kładą większy nacisk na pewne aspekty naszego ubóstwa.

Ubóstwo i sprawiedliwość społeczna – Nasza wolna odpowiedź na zaproszenie Chrystusa, Który nas zaprasza do udziału w swoim ubóstwie, jest ściśle połączona z troską o sprawiedliwość społeczną, ubogich i uciśnionych na całym świecie, jak to jasno wyraził Paweł VI: „Intensywniej niż kiedykolwiek słyszy się „wołanie ubogich”, wznoszące się z głębi ich własnych niedostatków i wspólnej nędzy. Czy to nie w odpowiedzi na ich wołanie jako

³¹ Eucharisticum Misterium, 32.

³² Zob.: Akta Kapituły 1968, nr 7.

³³ Jedna z form ewaluacji grupowej, implikująca „widzieć, oceniać, działać”, bardzo popularna w Ameryce Łacińskiej i w różnych częściach Europy.

³⁴ Evangelica Testificatio, 52.

uprzywilejowanych stworzeń Bożych Chrystus przyszedł na ziemię, posuwając się aż do całkowitego utożsamienia się z nimi?... Jako uczniowie Chrystusa, jakże moglibyście iść inną drogą niż Jego?... Jakie echo odezwie się w waszych sercach na krzyk ubogich?”³⁵. I następnie: „Dzisiaj bardziej niż kiedykolwiek Słowo Boże nie może być głoszone i słuchane – mówi nam Papież – jeśli nie towarzyszy mu świadectwo mocy Ducha Świętego działającego w posłudze chrześcijan oddanych na służbę swoim braciom, właśnie w tych miejscach, gdzie stawką jest ich życie i przyszłość”³⁶.

Kapituła generalna stwierdza, że my, Adoratorki, musimy odpowiedzieć jeszcze bardziej twórczą i hojną miłością na płynące prosto z serca słowa Wikariusza Chrystusa. Dlatego należy mieć nadzieję, że już podjęte z dużą odwagą wysiłki przez niektóre prowincje, będą nadal rozwijać się, a inne prowincje coraz bardziej będą angażować się w służbę ubogim.

W obliczu rzeczywistości ludzkiego cierpienia, różnych grup mniejszości i całych populacji uciskanych i dotkniętych ubóstwem, które znajdują się czy to blisko nas, czy w odległych miejscach, naszą odpowiedzią musi być głębokie i prawdziwe „**nawrócenie sposobu myślenia i postępowania**”³⁷. Musimy starać się być bardziej poinformowane o warunkach życia naszych braci i sióstr, gotowe zmienić nasze postawy, oczyścić nasze sumienia. Poprzez modlitwę i studium, indywidualnie i w grupach wspólnotowych, będziemy poważnie traktować nauczanie Kościoła na temat sprawiedliwości społecznej i wielkich problemów naszego świata³⁸.

Z sercem nawróconym i, na ile to możliwe, posiadając odpowiedni bagaż wiadomości, powinniśmy czuć się odpowiedzialne za niesienie pomocy w „budzeniu sumień na dramat nędzy i uwrażliwiania na wymagania Ewangelii i Kościoła dotyczące sprawiedliwości społecznej”³⁹. My, Adoratorki, w szczególny sposób podejmujemy tę odpowiedzialność wobec naszych uczniów i współpracowników w szkole i w pracy katechetycznej. My wszystkie, niezależnie od wykonywanej formy apostołatu, będziemy starać się wywierać wpływ na wszystkich, z którymi się stykamy, starając się odkrywać okazje do budzenia i formowania świadomości społecznej i politycznej tych, którzy nie tylko uciskają ubogich, ale którzy nadal, świadomie lub nieświadomie, utrwalają ich stan nędzy.

Będziemy mieć stale w pamięci **potrzeby ubogich przy określaniu i ustalaniu priorytetów dzieł apostołatu**, a także będziemy jak najlepiej wykorzystywać nasze ośrodki, otwierając je na działalność odpowiadającą najpilniejszym potrzebom naszego konkretnego obszaru. Musimy chętnie dzielić się z ubogimi naszymi zasobami materialnymi. Zgromadzenie gorąco zachęca niektóre siostry, które mają pragnienie i niezbędne uzdolnienia, aby

³⁵ Evangelica Testificatio, 17-18.

³⁶ List do Maurycego kard. Roya, 14 maja 1971, 51.

³⁷ Evangelica Testificatio, 17.

³⁸ Oprócz dokumentów dotychczas cytowanych, zob. np.: „Mater et Magistra”, „Pacem in terris”, „Popularum progressio”, „Gaudium et Spes”.

³⁹ Evangelica Testificatio, 18.

zaangażowały się w życie i pracę wśród najuboższych, dzieląc z nimi ich ubóstwo materialne⁴⁰. Dzięki temu doświadczeniu niektórych sióstr, my wszystkie, nawet jeśli okoliczności i praca są odmienne, dojdziemy do pełniejszego przeżywania ideału prawdziwego i rzeczywistego ubóstwa we wszystkich naszych wspólnotach lokalnych. Bardziej autentyczne zaangażowanie naszego zgromadzenia wśród ubogich będzie świadczyło o prawdziwości naszego szczerego pragnienia bycia jednym z naszymi potrzebującymi braćmi i siostrami, dziećmi tego samego Ojca niebieskiego, który kocha i myśli o nas wszystkich. Będzie to wierna odpowiedź na charyzmat Błogosławionej Marii De Mattias, która powiedziała: „ubodzy są drodzy mojemu sercu”⁴¹.

Ubóstwo i praca – Solidarne z naszymi braćmi, będziemy traktować naszą codzienną pracę jako źródło wsparcia i służby, chętnie akceptując powszechne prawo pracy⁴². Będziemy jednak unikać z jednej strony tendencji do przesadnej skłonności przeciążenia siebie lub innych pracą, być może dla samego tylko zarobku, a z drugiej strony niechęci do podporządkowania się jak najlepiej potrafimy, wspólnym zobowiązaniom.

Ubóstwo i wymiana dóbr – Ponadto pragnienie przeżywania prawdziwego ubóstwa musi prowadzić nas do braterskiego dzielenia się naszymi dobrami materialnymi i duchowymi, udostępniania siostrom w naszej wspólnocie wszystkiego, czym jesteśmy i co posiadamy, wszystkiego, co zarobiłyśmy i co otrzymałyśmy jako dar. Musimy zadbać o to, by nikt nie był oceniany lub cenil się na podstawie tego, co zarabia, ani przez wynagrodzenie, którą otrzymuje⁴³.

Ubóstwo i prostota życia – W naszym pragnieniu radykalnego i głębokiego odnowienia ducha ubóstwa w naszym zgromadzeniu, będziemy z radością wybierać styl życia, który jest skromny i wolny od wszystkiego, co nie jest naprawdę konieczne⁴⁴. Za sprzeczne z duchem ubóstwa będziemy uważać narzekanie na trudności dotyczące jedzenia, wyposażenia, mieszkania i innych rzeczy materialnych. Pragnąc dzielić los zwykłych ludzi, będziemy korzystać z powszechnych usług społecznych, zwykłych środków transportu i wyrzekniemy się szukania dla siebie specjalnych udogodnień i przywilejów ze względu na to, że jesteśmy osobami zakonnymi. Będziemy szczerze dążyć do wyeliminowania niekonsekwencji polegającej na mówieniu o ubóstwie, podczas gdy nasz sposób życia stanowiłoby zaprzeczenie samej tajemnicy ubóstwa Chrystusa i obrazę dla ubogich naszego współczesnego świata.

NASZA MISJA APOSTOLSKA

Wspólnota braterska w rodzinie ludzkiej, miłość Chrystusa i duch Błogosławionej Marii De Mattias wymagają od nas głębokiego zaangażowania się w problemy i potrzeby współczesnego świata. To zobowiązanie powinno wywołać w nas, członkiniach apostolskiego

⁴⁰ Ibidem, 18,20,30.

⁴¹ Sommario del processo di canonizzazione di Maria De Mattias, t. I, s. 195.

⁴² Evangelica Testificatio, 20.

⁴³ Ibidem, 21.

⁴⁴ Evangelica Testificatio, 21, 19,22.

zgromadzenia eklezjalnego, odpowiedź zarówno realistyczną, jak i radykalną. Z tego powodu musimy ukierunkować się na pewną elastyczność w wykonywaniu naszych posług apostolskich, gotowe dokonać przejścia w niektórych przypadkach od tradycyjnych, dobrze zorganizowanych, znanych form apostołstwa do bardziej współczesnych. Duch ewangelicznego ubóstwa i uniwersalna dyspozycyjność właściwa naszemu konsekrowanemu chrześcijańskiemu dziewictwu powinni uczynić nas wolnymi dla tego typu elastyczności (flessibilita').

Obecna kapituła potwierdza zatem Akt nr 11 Specjalnej Kapituły Generalnej z 1968 r. (z wyjątkiem art. 4, który dotyczy tylko tych prowincji, które jeszcze nie wypełniły tego, co on nakazuje).

Oprócz tego, każda prowincja zostaje zaproszona:

1. Nadal dokładać wszelkich starań aby siostry doszły do głębokiej świadomości potrzeb Kościoła i świata dzisiejszego oraz jutrzejszego, zachęcając do twórczego sposobu myślenia w podjęciu możliwych zróżnicowanych posług w prowincji;
2. Przyjmować coraz bardziej krytyczny sposób patrzenia na prowadzone obecnie dzieła, mierząc ich skuteczność w odniesieniu do potrzeb współczesnego człowieka i wymogów chrześcijańskiej miłości, sprawiedliwości i pokoju;
3. Traktować z niezmienną powagą potrzeby ubogich w określaniu naszych priorytetów apostolskich.

Analizując swoje rozmaite dzieła, każda prowincja będzie szukać możliwości do wprowadzenia prawdziwej współpracy między wszystkimi siostrami, zachęcając każdą siostrę do rozwijania i maksymalnego wykorzystania jej naturalnych darów i zdolności. W ten sposób zgromadzenie osiągnie równowagę między unikalnym wkładem każdej siostry a wypełnianiem wspólnotowych obowiązków apostolskich.

Konieczne jest również zbadanie i zaakcentowanie relacji między naszym autentycznym ubóstwem i doświadczeniem prawdziwej wspólnoty wiary a skutecznością pracy apostolskiej. Bardzo ważne jest także przygotowanie do podjęcia indywidualnych apostołatów oraz skuteczne ich wspieranie, w sytuacji kiedy zachodzi zbieżność między wyraźną potrzebą a możliwościami poszczególnych siostr, by je zapewnić. Siostry posiadające umiejętności, doświadczenie i przygotowanie do pełnienia funkcji liderek na obszarze cywilnym lub kościelnym, będą wspierane, gdyż powinniśmy pamiętać, że poprzez te stanowiska kierownicze możemy wywierać głęboki wpływ na nasze współczesne społeczeństwo.

WOLNOŚĆ I POSŁUSZEŃSTWO

Rzeczywistości chrześcijańskiej wolności i sumienia, władzy i posłuszeństwa mają wielkie znaczenie w życiu chrześcijańskim i w misji apostolskiej, a dla nas, osób konsekrowanych w Kościele, mają wymiar szczególny. Z tego powodu kapituła generalna postanawia, aby

fundamentalne znaczenie tych rzeczywistości było zgłębiane z większą uważnością we wszystkich prowincjach w świetle Pisma Świętego, Magisterium Kościoła i innych świętych źródeł, a także nauk humanistycznych i doświadczenia życiowego.

W ciągu dwóch lat każda prowincja za pośrednictwem przełożonej prowincjalnej powinna przestać radzie generalnej sprawozdanie z wykonanej pracy. Przełożona generalna musi zadbać o to, by wszystkie prowincje zostały odpowiednio poinformowane o tych badaniach.

Strona | 30

PROMOWANIE POKOJU

„Pokój jest zadaniem; poważnym zadaniem... Pokój jest zadaniem każdego człowieka”⁴⁵. Zachowując w pamięci to stwierdzenie Wikariusza Chrystusa, Pawła VI, wyrażanym na różne sposoby przez wszystkich ostatnich Papieży, my, Adoratorki, musimy podjąć poważny trud w sprawie promowania pokoju na świecie. Również wierność charyzmatowi Założycieli wymaga od nas przyjęcie tej odpowiedzialności: św. Kasper Del Bufalo nieustrudzenie pracował na rzecz wprowadzenie pokoju, pojednania pośród konfliktów, niepokoju, bandytyzmu; Maria De Mattias wspierała wysiłki Misjonarzy Krwi Chrystusa w celu osiągnięcia pokoju za pomocą wszelkich dostępnych jej środków. Przez otrzymane powołanie jesteśmy służebnicami Chrystusa, który przyszedł, aby „przynieść dobrą nowinę o pokoju”, który obiecał pokój jako dar dla ludzkości, który założył fundamenty pokoju swoją Krwią i który ogłosił, że błogosławionymi są ci, którzy czynią (wprowadzając, pracując na rzecz) pokój⁴⁶.

Owo zadanie nabiera szczególnego znaczenia zwłaszcza dzisiaj, staje się pilne, kiedy najbardziej jesteśmy spragnieni pokoju, być może to wynika z tego, iż obecnie brakuje nam go bardziej, niż kiedykolwiek w historii: pokoju między narodami, między rasami, przedstawicielami różnych mniejszości i między jednostkami. Każda Adorantka powinna w jakiś sposób przyczynić się do promowania pokoju. Sposoby realizacji tego ideału będą różnić się między sobą, ale od wszystkich wymaga się przemienionego usposobienia serca, które każe wierzyć i ufać, że za pomocą łaski Bożej ludzkość może osiągnąć pokój pomimo grzechu i złych skłonności człowieka⁴⁷.

Każda z nas ma za zadanie przyczyniać się nieustanną modlitwą, dodawaniem odwagi innym w ich wysiłkach zmierzających do osiągnięcia pokoju, a także własnym duchem pojednania i miłości do pokonywania przeszkód na drodze do pokoju (uprzedzeń, antypatii, nadmiernego nacjonalizmu, ludzkiego egoizmu). Dołożymy również wszelkich wysiłków w wychowaniu innych w sferze budowania pokoju zarówno poprzez naszą pracę w szkołach, jak i poprzez inne dzieła, przez które spotykamy się z naszymi bliźnimi. Musimy zrobić wszystko co w naszej mocy, aby wyeliminować liczne przyczyny powiększające występowanie przemocy

⁴⁵ Paweł VI, Orędzie na światowy dzień pokoju, 1 stycznia 1970 r.

⁴⁶ Akta 10, 36. Ef 2, 17 i passim; J 14, 27; Mt 3,6.

⁴⁷ Orędzie na światowy dzień pokoju, 1 stycznia 1970 r.; Orędzie do kobiet na zakończenie Soboru Watykańskiego II, 8 grudnia 1965r.; Popolorum Progressio, 79-80.

w świecie, szczególnie dbając o ograniczenie okazywania przemocy i braku szacunku dla życia ludzkiego w środkach masowego przekazu. Nasze wysiłki muszą odzwierciedlać głębokie przekonanie o nierozdzielalnym związku między pracą na rzecz sprawiedliwości społecznej a pracą na rzecz pokoju, pamiętając o słowach Pawła VI, że „rozwój jest nowym imieniem pokoju”⁴⁸ i że komisja papieska, której powierzono misję budzenia sumień w dziedzinie odpowiedzialności chrześcijańskiej ma wymowny tytuł „Giustizia e Pace” (Sprawiedliwość i Pokój).

Praca na rzecz promocji pokoju będzie również prowadzona na poziomie prowincji. Kompetentne i wykwalifikowane siostry będą zachęcane do pełnienia specjalnej posługi w tym zakresie w sposób nieagresywny i twórczy. Wszelkie inicjatywy w tym kierunku będą przekazywane radzie generalnej, która z kolei poinformuje o tym wszystkie prowincje. Każdej z nas obecna kapituła generalna przekazuje szczególne słowo Pawła VI, skierowane do osób zakonnych: „Bądźcie naprawdę tymi, dzięki którym świat pozna pokój Boży”⁴⁹.

ROLA KOBIET W DZISIEJSZYCH CZASACH

Wierne charyzmatowi Błogosławionej Marii De Mattias, która swój apostołat skierowała przede wszystkim na poprawę warunków życia kobiet i dziewcząt swojego czasu i miejsca, promując ich ludzką godność, my, Adoratorki, przyjmujemy na siebie odpowiedzialność za promowanie właściwej roli kobiety w dzisiejszym świecie. To szczególne zaangażowanie zostało jasno wyrażone zarówno przez nasze doświadczenie pracy w kontekście różnych kultur i warunków społecznych, jak i przez Magisterium Kościoła. Jan XXIII wśród cech charakteryzujących nasze czasy wskazuje „wejście kobiet w życie publiczne”. „Kobiety są z każdym dniem bardziej świadome swej godności ludzkiej, nie zgadzają się na traktowanie ich jako istot bezdusznych czy też jakichś narzędzi, lecz domagają się praw i obowiązków godnych ich ludzkiej osobowości, tak w życiu domowym, jak i publicznym”⁵⁰. Paweł VI powtórzył tę myśl w swoim nauczaniu oraz wezwał do podjęcia odpowiednich wysiłków zmierzających do położenia kresu dyskryminacji kobiet we wszystkich dziedzinach życia⁵¹.

Aby odpowiedzieć na tę palącą potrzebę naszych czasów, my, Adoratorki, będziemy przede wszystkim starać się uświadomić sobie naszą ludzką i chrześcijańską godność jako kobiet i będziemy pomagać kobietom i dziewczynom, z którymi pracujemy, w osiągnięciu tej samej świadomości i szacunku do siebie. Jednocześnie będziemy bardziej wyczulone na brak szacunku, często subtelna niesprawiedliwość i dyskryminację kobiet we wszystkich dziedzinach, polityce, gospodarce, w sferze społecznej, zawodowej i eklezjalnej. Ponadto musimy być gotowe współpracować w sposób roztropny, odważny i z zaufaniem z kobietami i

⁴⁸ *Popolorum Progressio*, 87; zob. także: 76-87.

⁴⁹ *Evangelica Testificatio*, 54.

⁵⁰ *Pacem in Terris*, 41.

⁵¹ List do Maurycego kard. Roya, 14 maja 1971, 13; zob. także przemówienie Pawła VI na zakończenie *Vaticanum II*, 8 grudnia 1965.

mężczyznami wszystkich wyznań, którzy starają się promować w dzisiejszym świecie prawdziwą godność kobiet.

Odpowiemy w ten sposób na pragnienie naszego Boga, naszego Ojca, ponieważ On stworzył mężczyznę i kobietę na swój obraz i umieścił na samym szczycie ludzkości Kobietę, w której dziewiczym łonie mocą Ducha Świętego, nierozzerwalnie połączył ludzkość ze sobą, w osobie Syna, Boga-Człowieka, Jezusa. W naszych wysiłkach będziemy starały się łączyć z tą kobietą, Maryją, mieszkanką Nazaretu, pochodzącą z uciskanego narodu izraelskiego, narzeczoną wiejskiego cieśli, która odpowiedziała z wiarą na Boże wezwanie, kiedy jako pielgrzym na ziemi, podążała ku pełnej realizacji swojej kobiecej godności w transcendentnej chwale. Będziemy także kontynuować dzieło wszystkich kobiet, wielkich i zwyczajnych, na przestrzeni dziejów, które przyczyniły się swoim życiem do stopniowego osiągnięcia pełnej godności kobiet.

Informacje o wszelkich inicjatywach w tym zakresie powinny być przekazywane radzie generalnej; z kolei rada ułatwi wymianę informacjami między prowincjami.

WSPÓŁPRACA Z MISJONARZAMI NAJDROŻSZEJ KRWI

Kapituła generalna 1971 r. odnowiła zobowiązania dotyczące ścisłej współpracy z Misjonarzami Najdroższej Krwi w celu skuteczniejszego wypełnienia naszej wspólnej misji zbawczej w Kościele i w świecie.

ŚWIĘTO TYTULARNE

Głównym świętem zgromadzenia będzie Uroczystość Ciała i Krwi Chrystusa, obchodzona w Kościele powszechnym według kalendarza liturgicznego⁵². Naszym szczególnym zadaniem będzie rozwijanie w sobie i w wiernych właściwego zrozumienia dodatkowego znaczenia, jakie zmiana tytułu nadaje uroczystości Ciała Chrystusa⁵³.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1975 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1975 R.

Moje Drogie Siostry,

z żywym poczuciem radości i głębokiej wdzięczności promulguję niniejszym Akta Kapituły Generalnej 1975 r. Naszą wdzięczność kierujemy do naszego Ojca Niebieskiego, Który z taką obfitością wylał swojego Ducha na nas wszystkie podczas Kapituły Generalnej; do delegatek i

⁵² W kalendarzu liturgicznym, promulgowanym 8 maja 1969r. nie ma żadnej wzmianki o zmianie tytułu uroczystości Ciała Chrystusa. Tytuł ten pojawia się jednak w kalendarzu dołączonym do nowego Mszału Rzymskiego, oficjalnie zatwierdzonego 26 marca 1970 r. Zmiana została wprowadzona na skutek osobistej interwencji Pawła VI. Zob.: Giuseppe Quattrino, C.P.P.S., „La festa del Preziosissimo Sangue nel nuovo calendario Romano”, „IL SANGUE DELLA REDENZIONE, LVI (luglio -settembre 1970), s. 173-189.

⁵³ Decyzja kapituły generalnej nie stanowi przeszkody w obchodzeniu specjalnego święta poświęconego Najdroższej Krwi 1 lipca lub w innym dniu, w tych prowincjach, które sobie tego życzą.

pomocniczek, wysłanych z poszczególnych prowincji, które pracowały z wielką gorliwością i oddaniem; i wreszcie do wszystkich siostr, które swoją modlitwą, cierpieniem, dyskusjami i osobistym zaangażowaniem w czasie trwania programu badań nad duchowością apostołską ASC, przyczyniły się do powstania sprawozdań prowincjalnych, które z kolei przysłużyły się jako materiały źródłowe do opracowania niniejszych Akt.

Strona | 33

Jestem głęboko przekonana i pełna ufności, że w miarę studiowania i przyswajania Akt Kapituły, zarówno na drodze refleksji indywidualnej, jak i wspólnotowej także na poziomie prowincjalnym, każda siostra udzieli pełnej i hojnej odpowiedzi na te wyzwania, które zapraszają nas do bardziej autentycznego przeżywania naszej konsekracji zakonnej. Gdy wraz z Kościołem celebруем ten Święty Rok Pojednania, niech Akta Kapituły staną się dla nas pewnymi środkami, które pomogą nam w odkrywaniu tego, co w naszym życiu wymaga pojednania, i niech wskażą nam nowe sposoby, by nasza posługa apostołska stawa się środkiem pojednania dla innych. Niech wezwanie do nawrócenia, wezwanie do radykalnego życia Ewangelią, wyrażone w naszej Konstytucji, znajdzie „serce słuchające” i radosną odpowiedź w każdej z nas, podczas gdy staramy się coraz wierniej żyć naszą apostołską duchowością.

Te Akta Kapituły 1975 r. wraz z Konstytucją z 1968r. są obecnie normatywne dla całego naszego Zgromadzenia. Módlmy się, aby były one środkiem do duchowego wzrostu, pokoju, miłości i radości.

Oddana w Chrystusie,
Siostra M. Catherine Girrens, A.S.C.
Przełożona Generalna

Rzym, 25 lipca 1975 r.

2. WEZWANIE DO NAWRÓCENIA

W naszym wspólnym dążeniu do lepszego zrozumienia apostołskiej duchowości ASC, my jako Adoratorki Krwi Chrystusa rozproszone po całym świecie, usłyszałyśmy wezwanie Pana do radykalnego nawrócenia umysłu i serca. W tym momencie historii, w Roku Świętym 1975, składa się wrażenie, że Duch Święty przynagla nas z nową pilnością, do bardziej autentycznego przeżywania naszego powołania jako kobiet-apostołek uczestniczących w odkupieńczym i pojednawczym misterium Jezusa według charyzmatu Marii De Mattias.

Nasza odpowiedź na wezwanie Pana będzie się różnić w zależności od realnego doświadczenia każdej prowincji, każdej wspólnoty lokalnej i każdej siostry. Wspólna dla wszystkich będzie jednak szczerza odpowiedź coraz bardziej oblatywnej miłości całkowitej. W istocie duch naszego zgromadzenia, jak to z wielką prostotą ujęła Maria De Mattias, jest i musi być coraz bardziej „cały miłością miłosierdną... miłością miłosierdną wobec Boga i wobec naszego drogiego bliźniego”. Nawrócenie, do którego jesteśmy wezwane, musi obejmować całość naszego życia, relacje wspólnotowe i służbę apostołską, tak byśmy stawały się coraz bardziej

wiarygodnymi świadkami czułej miłości Boga do każdej osoby, miłości, której największym znakiem jest Krew Chrystusa.

Jeżeli rzeczywiście jesteśmy kobietami-apostołkami, każdy wymiar naszego życia naśladowającego Chrystusa dziewiczego, ubogiego i posłusznego, będzie stawać się coraz bardziej apostołski. Podczas gdy będziemy z radością oddawać się naszym braciom i siostram, zwłaszcza tym najbardziej potrzebującym, będziemy żyć w wierze i nadziei, wiedząc, że przez nasze trudy, modlitwę i cierpienia Duch Święty uzdalnia nas do uczestnictwa w budowaniu Ciała Chrystusa.

Strona | 34

My wszystkie, jako pojedyncze osoby i jako Zgromadzenie, jesteśmy wezwane do radykalnego nawrócenia w miłości, abyśmy mogły pomóc w coraz pełniejszym urzeczywistnianiu w tym konkretnym momencie historii „tego pięknego porządku rzeczy, który Wielki Syn Boży przyszedł ustanowić w swojej Krwi”.

3. WSPÓLNOTA

Jako Wspólnota apostołska ASC będziemy nieustannie dążyć do tego, by stawać się coraz pełniej eucharystyczną wspólnotą wiary, ludźmi żyjącymi dla misji w Kościele i społeczeństwie.

W odpowiedzi na skierowane do nas dzisiaj zaproszenie Pana do radykalnego nawrócenia:

Na pierwszym miejscu postawimy pojednanie między nami, na wszystkich poziomach życia wspólnotowego.

Zobowiązujemy się do potwierdzenia prymatu radykalnego ewangelicznego braterstwa poprzez:

- o dzielenie się swoimi darami i wspólne rozeznawanie, które doprowadzi nas do wizji integralnej wiary we wspólnocie lokalnej;
- o wzajemną miłość i zachętę, które będą nas wspierać w podejmowaniu wszelkich trudności i zagrożeń związanych z misją;
- o coraz pełniejsze pojednanie między sobą przez celebrowanie radości płynącej z naszego odkupienia, która została nam udzielona przez wiarę i wiedzę, że Zmartwychwstały Pan żyje wśród nas.

W postawie gotowości do podjęcia zmian i uważności na znaki czasu, nadal zobowiązujemy się do wspólnego rozeznawania konkretnych sposobów przyjmowania i promowania wśród nas inicjatywy tworzenia małych wspólnot o różnorodnym i prostym stylu życia, których członkinie żyją wśród ludzi obecnością Królestwa Bożego w bardziej konkretnej komunii z innymi, zwłaszcza tam, gdzie ukazuje ta nasza obecność i bycie z i dla potrzebujących i uciśnionych, w nadziei i radości.

4. MISJA

My, jako ASC, wezwane powołaniem apostołskim do głoszenia orędzia miłości, sprawiedliwości i pokoju, dostrzegamy, że nasza misja jest zawsze odpowiedzią służby na potrzeby innych. Niezależnie od naszych posług apostołskich, odpowiedź musi być naznaczona jakością obecności, którą powinna być jednocześnie pojednawczą i wyzwalającą. Abyśmy mogły odpowiedzieć na wezwanie do bardziej autentycznego stawania się kobietami-apostołkami ASC, zachęcamy prowincje, wspólnoty lokalne i poszczególne siostry:

Strona | 35

Podjąć refleksję na modlitwie nad naszymi postawami wobec gotowości do zmian (mobilita`), elastyczności i różnorodności posług apostołskich; zastanowić się na modlitwie nad tym, co nam pomaga lub przeszkadza w rozwijaniu apostołskiej, specyficznie chrześcijańskiej wizji świata i potrzeb ludzkości.

Po refleksji podjąć konkretne działania, które staną się naszą odpowiedzią na potrzeby Kościoła i świata, zwłaszcza w kontekście środowiskowym, do którego jesteśmy posłane, pomimo nieuniknionego ryzyka i napięć.

Doceniać i pomagać w maksymalnym rozwoju darów każdej siostry dla zwiększonej skuteczności w budowaniu bardziej sprawiedliwego i przyjaznego społeczeństwa.

Pomagać każdej siostrze zrozumieć, że jest posłana do swojej służby apostołskiej przez Wspólnotę w imieniu Kościoła; zachęcanie i wspieranie jej, aby czuła, że jej apostolat jest apostolatem Wspólnoty, nawet jeśli wykonuje go samodzielnie.

5. POSŁUSZEŃSTWO

Do prawdziwego uczestniczenia w odkupieńczej misji Jezusa Chrystusa uzdalnia nas powołanie do posłuszeństwa, które jest wolną odpowiedzią w wierze Bogu na każde wskazanie Jego woli. Ta wola jest stopniowo objawiana naszemu „słuchającemu sercu”, zaangażowanemu w osobiste i wspólnotowe poszukiwania, według norm Kodeksu Życia.

Posłuszeństwo wzywa nas do miłości, która słucha, wprowadza pojednanie, uzdrawia i służy. To wezwanie jest skierowane do nas we wspólnocie, gdzie władza i posłuszeństwo są dzielone w taki sposób, aby jednoczyć ludzi przez miłość, w atmosferze wzajemnego szacunku.

Aby odpowiedzieć na wezwanie do radykalnego nawrócenia w życiu służby apostołskiej:

Potwierdzamy po raz kolejny, że nasze posłuszeństwo musi być odpowiedzią wiary gotowej podjąć ryzyko, aby odpowiedzieć na potrzeby braci i siostr, którym mamy służyć.

Jesteśmy zaproszone do modlitewnego przyjrzenia się naszym postawom, relacjom i strukturom społecznym w całym zgromadzeniu, aby zobaczyć, czy są one pomocą czy przeszkodą w posłuszeństwie dla każdej siostry i lokalnej wspólnoty.

Zachęcamy również poszczególne siostry, wspólnoty lokale i prowincjalne do przejścia od refleksji do działania, aby promować to, co pomaga nam wzrastać w prawdziwym posłuszeństwie „słuchającego serca”, oraz by zmienić wszystko, co przeszkadza temu wzrostowi.

6. UBÓSTWO

Strona | 36

Zostałyśmy z naciskiem wezwane przez Kościół do radykalnej odnowy w ubóstwie i do nawrócenia serca, które uczyni nas otwartymi, świadomymi i wrażliwymi na warunki naszego świata dzisiaj.

To samo wezwanie zostało skierowane do nas wielokrotnie przez samo zgromadzenie ASC. Niemniej jednak także dzisiaj odczuwamy potrzebę radyklanego nawrócenia w ubóstwie.

Proponujemy zatem udzielić radykalnej odpowiedzi na naszą tożsamość kobiet konsekrowanych, powołanych do dzielenia się misterium ubóstwa Chrystusa, Który „ogołocił” samego siebie i dla nas stał się ubogim, aby uczynić nas bogatymi.

Jesteśmy zaproszone do zachęcania i wspierania się wzajemnie w poszukiwaniu prostego stylu życia, dzielenia się z innymi naszymi dobrami materialnymi i duchowymi. Chociaż nie wszystkie jesteśmy powołane do przeżywania ubóstwa w tym samym tempie, nikt z nas nie będzie utrudniać wzrostu łaski u siostr, które czują się powołane do przeżywania ubóstwa w sposób bardziej radykalny.

Jako kobiety-apostołki ASC powinnyśmy czynić bardziej widzialnym odkupieńcze i wyzwajające ubóstwo Chrystusa. Stawiamy sobie pytania: Jak możemy to uczynić, jeśli same nie jesteśmy wolne? Czy nasza modlitwa, nasza osobista i wspólnotowa refleksja jest taka, że uwalnia nas od wielu rozczarowujących form niewolnictwa, że stajemy się radosnym znakiem dla innych?

Jako osoby-konsekrowane-apostołki ASC, zdolne uznać, że działanie na rzecz sprawiedliwości jest konstytutywnym wymiarem odkupieńczej misji Kościoła, musimy niezwłocznie zadać sobie pytania, osobiście i jako wspólnoty lokalne czy prowincjalne:

- o czy możemy pozostać obojętne na otaczającą nas niesprawiedliwość społeczną?
- o w jaki sposób możemy wychowywać siebie i innych, aby kształtować prawdziwie chrześcijańskie sumienie?
- o jakie jest nasze osobiste i wspólnotowe świadectwo o Chrystusie ubogim w świecie zdominowanym przez władzę, materializm i bogactwo?
- o ASC jako zgromadzenie apostołskie w jaki sposób możemy pokazać naszym życiem, że „krzyk biednych” rzeczywiście znajduje echo w naszych sercach? Czy ubodzy są „bliscy naszemu sercu” jak byli blisko serca Marii De Mattias?

7. CZYSTOŚĆ KONSEKROWANA

My Adoratorki, jako kobiety zakonne życia apostołskiego, uznajemy, że nasz charyzmat dziewictwa polega nie tylko na głęboko osobistej miłości do Chrystusa, ale na serdecznej i jednoczącej miłości do innych, zwłaszcza tych, z którymi dzielimy życie wspólnotowe i tych, którym poświęcamy się w naszym apostołstwie.

Strona | 37

W takim stopniu, w jakim nasza miłość jest prawdziwie dziewicza, ci, którym służymy, zostaną wyzwoleni i wzbogaceni przez nasze relacje.

Aby wzrastać w szacunku wobec naszego życia ślubem czystości, zachęcamy:

Pomagać sobie z serdecznością w relacjach międzyludzkich, aby móc radośnie przeżywać nieustanne wyrzeczenia, które implikuje nasz życiowy wybór.

Przyjęcie samotności, która nieuchronnie się z tym wiąże, jako przestrzeni, którą Bóg rezerwuje dla głębszej komunii z Nim, co pozwoli nam pełniej oddać się w służbie apostołskiej.

Rozpocząć w każdej prowincji dokładne studium nad czystością konsekrowaną w jej wymiarze ludzkim i z perspektywy wiary, aby odkryć na nowo jej bogactwo i doniosłe znaczenie w obecnym momencie historii.

8. MODLITWA

Nasza modlitwa jako Adoratorek-apostołek będąca naszym osobistym doświadczeniem komunii z Bogiem stanie się ucieleśnieniem Jego zbawczej miłości do całej ludzkości. Modlitwa sprawi, że nasze życie będzie radosnym wyrazem Jego miłości i znakiem nadziei. Dzięki modlitwie nasza obecność stanie się bardziej wyzwalająca i odkupiająca oraz będzie skutecznym środkiem pojednania.

Eucharystia, widzialny i trwały wyraz całkowitej miłości Chrystusa, będzie zajmować centralne miejsce w naszej modlitwie osobistej i wspólnotowej. Każda z nas będzie starać się sama stawać się żywą „eucharystią”, by złożyć siebie jako duchową ofiarę Bogu za zbawienie „drogiego bliźniego”.

My jako zakonnice-apostołki postanawiamy:

Częściej stosować rozeznanie w świetle Ducha Świętego jako niezbędny środek w poszukiwaniu woli Bożej.

Odnawiać się regularnie, w środowisku sprzyjającym skupieniu, w celu pogłębienia naszej tożsamości jako ASC w atmosferze ciszy i kontemplacji.

Odnowione mocnym doświadczeniem Boga, z nowym zapalem powrócimy do służby apostołskiej.

Dzielić się naszym życiem modlitwy i doświadczeniem wiary z naszymi siostrami oraz duchownymi i świeckimi, wśród których posługujemy.

Uaktualnienie naszego nabożeństwa do Matki Bożej zgodnie z wezwaniem Kościoła. Od niej, pierwszej Adoratorki, będziemy się uczyć jak słuchać, doceniać i żyć z dziecięcą miłością Słowem Bożym w konkretnej rzeczywistości.

9. MISTERIUM PASCHALNE

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, jesteśmy przekonane, że Pan przez cierpienia da nam „nowe serce i nowego ducha”.

W procesie ciągłego nawracania się jako jednostki i jako wspólnota:

W jedności z Chrystusem będziemy przyjmować w sposób wolny i świadomy codzienne cierpienia, choroby, samotność i przemienimy je w rzeczywistość prawdziwie odkupieńczą i życiodajną dla innych.

Będziemy szukać częstych i owocnych spotkań z Chrystusem w zbawczym sakramencie pokuty, zarówno osobiście jak i we wspólnotowych celebracjach.

Będziemy starać się rozwijać osobiste i wspólnotowe formy pokuty, które są wymowne dla naszych czasów.

Będziemy dzielić z radością i nadzieją obecną kondycję ludzkości tak głęboko wypróbowaną, przekonane, że krzyż nie jest zwykłym elementem życia, ale że stanowi samo sedno, centrum, misterium odkupienia, środek wybrany przez Boga aby pojednać swój lud ze sobą.

10. RE-PROMULGACJA KONSTYTUCJI 1968 R.

Kapituła Generalna 1975 r. uznała, że okres próbny życiem wg Konstytucji promulgowanej w 1968 r. był zbyt krótki, aby Siostry mogły dojść do głębokiego zrozumienia i docenienie Kodeksu Życia. Członkowie Kapituły 1975 r. są zdania, że Konstytucja powinna być studiowana w atmosferze modlitwy i szczerze przeżywana we wszystkich swoich częściach przez kolejny okres, zanim Zgromadzenie będzie mogło dokonać odpowiedniej oceny i określić, czy należy ją ostatecznie promulgować, zrewidować czy całkowicie przerobić.

Kapituła Generalna 1975 r. uznaje również, że nasz program Studiów nas naszą Apostolską Duchowością ASC, wraz z Dokumentem I i całym zaangażowaniem wszystkich prowincji, pomoże w powstaniu ostatecznego tekstu naszej Konstytucji. Kapituła wyraża swoją wdzięczność zarządowi generalnemu za uzyskanie od Świętej Kongregacji ds. Zakonników i Instytutów Świeckich zgody na przedłużenie czasu pracy nad Konstytucją powyżej czasu ustalonego przez Motu Proprio Ecclesiae Sanctae (cfr. Lettera di Mons. Agostino Meyer, Segretario SCR, 10 giugno 1974, prot 15914/68 R 9).

W związku z tym Kapituła Generalna 1975 r. podejmuje następujące decyzje w odniesieniu do Konstytucji 1968r., które będą obowiązywać do następnej regularnej kapituły generalnej:

Kodeks Życia zostaje re-promulgowany razem ze wszystkimi zawartymi w nim artykułami w dotychczasowej formie.

Strona | 39

Statuty i Regulaminy podlegają re-promulgacji, z wyjątkiem zmian określonych w Akcie Kapituły nr 19, wraz ze zmianami określonymi przez Kapitułę Ogólną 1971 r.

Ponownie zatwierdza się piętnaście Zasad Odnowy i Przystosowania.

Przełożona Generalna i jej rada są odpowiedzialne za kierowanie procesem przygotowanie tekstu Konstytucji, odpowiednio do tego, co zostanie uznane za słuszne, przed kolejną kapitułą generalną.

11. NASZA WSPÓLNOTA ASC I ROLA KOBIETY DZISIAJ

Obecnie, w 1975 roku, który został uznany za Międzynarodowy Rok Kobiet, czujemy się wezwane z nowym zapałem do wypracowania prawdziwego szacunku do osoby kobiety. W wierności duchowi Błogosławionej Marii De Mattias czujemy się wezwane do głoszenia naszym życiem orędzia o wyzwoleniu wszystkich osób w dzisiejszym społeczeństwie. Wiemy bowiem, że „w kwestii praw kobiet nie chodzi o ideał kobiecości, ale o osobę, która jest kobietą”⁵⁴.

Paweł VI, mówiąc o komplementarności mężczyzn i kobiet, podkreślił, że zarówno mężczyźni, jak i kobiety „wnoszą własne bogactwo i dynamizm w budowanie świata, nie spleśzczonego i jednolitego, lecz harmonijnego i zjednoczonego... odnowionego i pojednanego”⁵⁵.

Aby odpowiedzieć na tę potrzebę naszych czasów, czujemy się wezwane do ponownego przeanalizowania naszego świadectwa jako ludzi i chrześcijan oraz do zastanowienia się nad zakresem wewnętrznej wolności w naszych relacjach międzyludzkich. Czy rzeczywiście w naszych wspólnotach i w naszych przedsięwzięciach apostołskich relacje opierają się na ideale równości wszystkich, osób dorosłych, wolnych, czy działania mają charakter wzajemnej odpowiedzialności? W jaki sposób wywieramy na siebie nawzajem presję i czy dajemy w ten sposób świadectwo o naszej równości przed Bogiem?

Dla naszego powołania do odnowionej duchowości apostołskiej ważne jest poczucie jedności z kobietami naszego społeczeństwa, z których wielu nie jest wolnych pod względem politycznym, ekonomicznym, społecznym, zawodowym i eklezjalnym. W takich sytuacjach dyskryminacji czujemy się wezwane do nawrócenia naszej mentalności, sposobu myślenia: by nie starać się pozostać na boku, odizolowane, poróżnione, lecz współpracować na rzecz

⁵⁴ Leo Maher, „Women in the New World” Origins, 2 agosto 1974, s. 116.

⁵⁵ Paolo VI, „Il contributo della donna al. Progresso della società”, L’Osservatore Romano, 7 listopada 1974, s. 1.

wyzwolenia, w solidarności z kobietami i mężczyznami wszystkich wyznań, którzy pracują na rzecz promocji praw kobiet. Czyniąc to, działamy zjednoczeni w duchu Maryi, która „nie była ani kobietą biernie dźwigającą sprawy i koleje życia, ani kobietą ulegającą jakiejś wyobcowującej religijności. Była raczej tą, która odważnie obwieściła, że Bóg jest obrońcą ludzi słabych i uciskanych i że składa z tronu mocarzy świata”⁵⁶.

Pozostawiamy każdej prowincji, wspólnocie lokalnej i poszczególnym siostram, wolność do udzielenia odpowiedzi na to wezwanie do stopniowej realizacji pełnej godności osób.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1979 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1979 R.

Uroczystość Przemienienia Pańskiego, 1979r.

Drogie Siostry,

W radosne święto Przemienienia Pańskiego, ożywiona wielką nadzieją i głęboką wdzięcznością wobec Boga, niniejszym promulguję Akta Kapituły Generalnej 1979 r., które są normatywne dla naszego Zgromadzenia.

Ojciec Święty Jan Paweł II z okazji pierwszej rocznicy śmierci Pawła VI określił go jako człowieka otwartego na „przyjęcie od Ducha charyzmatu swoich czasów”, charyzmatu Przemienienia, nowego życia, które wypływa z żywotności Kościoła, mocno zakorzenionego w autentycznej tradycji. Był on bodźcem do ciągłego odradzania się, uważnym na znaki czasów, niezmordowanym duchem, zawsze chętnym do podejmowania wyzwań związanych z odnową.

Z takim samym radosnym duchem podejmujemy wezwanie do radykalnej odnowy naszej konsekracji. Z ufnością oczekujemy na zatwierdzenie przez Kościół naszej Konstytucji. W konstytucji, regulaminach i niniejszych Aktach Kapituły Generalnej 1979 r. możemy znaleźć sposób, w jaki Bóg wzywa nas obecnie do świętości.

Każda Adoratorka na swój sposób uczestniczyła w pracach XIII Kapituły Generalnej. Jej członkowie czuli się mocno wspierani przez zainteresowanie i modlitwę naszych sióstr z całego świata. Nadal z dziecięcą ufnością prosimy Boga, aby odnowił nas w swoim Świętym Duchu i ożywił w naszym Zgromadzeniu apostołskiego ducha Marii De Mattias.

Z czułą wdzięcznością
Siostra M. Caterina Girrens ASC
Przełożona Generalna

Rzym, 6 sierpnia 1979r.

⁵⁶ Paweł VI, „*Marialis Cultus*”, nr 37.

2. NASZE ŻYCIE ASC

APEL O WPROWADZENIE W ŻYCIE KONSTYTUCJI

Z głęboką wdzięcznością Bogu, XIII Kapituła Generalna Adoratorek Krwi Chrystusa ofiaruje członkom Zgromadzenia tekst zrewidowanej Konstytucji.

Strona | 41

Konstytucja, dzieło wszystkich ASC na całym świecie, wymaga aktu wiary w Boga, który w niej objawia nam swoją wolę; podsumowuje drogę, jaką przebyliśmy jako Zgromadzenie w okresie posoborowym; wyraża w sposób konkretny i aktualny naszą duchowość apostołską i pragnie być punktem wyjścia ku przyszłości z odnowioną radością i nadzieją.

Otrzymując ten dokument każda z nas powinna pamiętać o:

- o konieczności osobistego zaangażowania na drodze nawrócenia, trwanie w postawie otwartości na Ducha, który odnawia nas w życiu i misji;
- o Konstytucja odzwierciedla rzeczywistość przeżywaną w Zgromadzeniu w wierności Ewangelii i charyzmatowi Marii De Mattias, przyłgnięcie do nauki Kościoła i bycie wyczulonymi na znaki czasu;
- o Konstytucja nie może, jednak, całkowicie wyjaśnić naszego życia będącego misterium zbyt głębokim, by można go było wyrazić za pomocą słów; wymaga zatem ciągłej weryfikacji, by wcielić naszą konsekrację w społeczność, w której żyjemy;
- o powinna być przeżywana w duchu eucharystii i dzielona nie tylko między nami, ale także z tymi, którzy uczestniczą w naszym życiu.

ABY KONSTYTUCJA BYŁA PROROCZA W SWOIM PRZESŁANIU, XIII KAPITUŁA GENERALNA ZWRACA SIĘ Z NASTĘPUJĄCYMI WEZWANIAMI:

Każda prowincja powinna ustalić program, w którym znajdą się chwile refleksji i modlitwy osobistej i wspólnotowej oraz specjalne celebracje dla sióstr.

Kapituła wzywa wszystkie siostry do aktywnego uczestniczenia w programie i do przyjęcia Konstytucji jako przewodnika radykalnej odnowy we własnej konsekracji jako Adoratorek-apostołek.

My wszystkie ASC musimy znać i żyć Konstytucją, aby nasze międzynarodowe zgromadzenie mogło odrodzić się do nowego życia i z entuzjazmem przekazywało innym apostołski duch Marii De Mattias.

My wszystkie, odrodzone do nowego życia jako jednostki i wspólnoty, powinnyśmy podjąć zobowiązanie do współpracy w organizacjami kościelnymi i świeckimi, aby móc przyczynić się do przemiany ludzkości w Chrystusie.

Niech Dziewica Maryja, Matka Jezusa, która była dyspozycyjna na głos Ducha, prowadzi nas do życia w wierności naszemu charyzmatowi i do przekazywania miłości Chrystusa naszemu drogiemu bliźniemu.

3. WEZWANIA DLA ADORATOREK

PROSTY STYL ŻYCIA

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, jako córki Boga, uznajemy, że wszystko, czym jesteśmy i co posiadamy, jest Jego DAREM. Naszą odpowiedzią na Jego miłość, jest przenikająca całe nasze życie miłość. Jezus uczy nas żyć tą miłością w prostocie, starając się zawsze podobać się Ojcu.

Strona | 42

Być naprawdę prostym oznacza bycie wolnym. Uwolnione od różnych komplikacji, które są wewnątrz nas i które stanowią nieodłączny element naszego życia wspólnotowego, jesteśmy w stanie odpowiedzieć Bogu i wszystkim ludziom poprzez wykonywane przez nas posługi. W przeciwieństwie do społeczeństwa konsumpcyjnego, zachęcamy się wzajemnie do bycia wrażliwymi na potrzeby innych i podejmowania ryzyka na rzecz pokoju i sprawiedliwości w świecie.

Decydujemy się naśladować Jezusa niepodzielnym sercem, uznając, że ze względu na naszą ludzką kondycję ów ideał przekracza nasze możliwości. Jednocześnie powinniśmy szukać odpowiednich środków, które wesprą nasze pragnienia i będą pobudzać do podejmowania ciągłych wysiłków w dążeniu do tego ideału.

Biorąc pod uwagę powyższe refleksje zachęcamy się nawzajem do prostego stylu życia jako jednostki i jako wspólnoty, próbując wprowadzać radykalne zmiany w następujących obszarach:

- o Przejrzemy się z uwagą naszym relacjom, wzajemnym i z innymi osobami, bacząc czy nie stawiamy inne osoby w gorszej pozycji, czy nie poniżamy ich godności.
- o Będziemy odpoczywać w prosty i niedrogi sposób, często ciesząc się wzajemną obecnością.
- o Będziemy szanować piękno i urodzajność przyrody, utrzymując ją w czystości, przejrzystości i żywotności z myślą o tych, którzy przyjdą po nas.
- o Wybierzemy prostotę w jedzeniu i ubiorze, pamiętając, że wielu cierpi z powodu głodu i braku odzieży.
- o Będziemy korzystać z transportu i innych środków codziennego użytku jako strażnice ziemskich źródeł energii, zachowując je dla przyszłych pokoleń.
- o Nie będziemy żądać przywilejów właściwych dla stanu zakonnego czy duchownego.
- o Zadowolimy się prostymi ośrodkami służby zdrowia i będziemy unikać przesadnej troski o nasze zdrowie.
- o Będziemy odpowiednio przygotowywać się do wykonywanej posługi poprzez zdobywanie niezbędnej wiedzy, rozwijanie swoich talentów i dążenie do rozwijanie zdolności innych.
- o Będziemy dokonywać wspólnotowych wyborów dotyczących własności, budynków i mebli, które w sposób radykalny mają świadczyć o prostocie życia i dzieleniu się dobrami.
- o Zapewnimy sprawiedliwą zapłatę tym, którzy dla nas pracują i w miarę naszych możliwości pomożemy współpracownikom uzyskać odpowiednią płacę.

- o Przyjrzymy się naszym motywacjom do posługi, pamiętając, że powody osobistego zysku i samorealizacji nie są najważniejsze. Nasz wybór posługi powinien odzwierciedlać nasze pragnienie dawania świadectwa autentycznym wartościom chrześcijańskim.

ZAANGAŻOWANIE W SPRAWIEDLIWOŚĆ SPOŁECZNĄ

Strona | 43

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, zdajemy sobie sprawę z obecności niesprawiedliwości społecznej w świecie, jednak, bardzo często, ma ona swoje korzenie w nas samych. Nasz zatem obowiązek polega na aktywnym zaangażowaniu się w dzieło sprawiedliwości w stosunku do siebie samych, przyrody, innych ludzi i Boga. Musimy wyteńczyć nasz wzrok poza horyzonty naszego życia codziennego, aby móc objąć wszystkich, którzy dzielą z nami tę globalną wioskę. Kościół w swojej misji głosi ewangeliczne orędzie o sprawiedliwości i potępia niesprawiedliwość, kiedy wymagają tego podstawowe prawa i zbawienie ludzi. Pragniemy dołączyć się do misji Kościoła w sprawie odkupienia ludzkości i wyzwolenia jej z różnego rodzaju ucisków.

Palące pytanie, które stawia nas dzisiaj przed wyzwaniem, brzmi: „JAK PRZESŁANIE EWANGELICZNE MOŻE DOTRZEĆ DO ŚWIATA?”⁵⁷. Podzielany przez nas ideał Marii De Mattias wymaga od nas jako jednostek i jako wspólnoty, zwiększenia świadomości problemów niesprawiedliwości w naszych czasach. W ten sposób nasze życie i misja będą skuteczniej świadczyć o rzeczywistości miłości miłosiernej Boga wobec każdego człowieka.

W drugiej części XX wieku wchodzimy w trudny okres historii ludzkości. Wielką zbrodnią społeczną naszych czasów jest odrzucanie licznych grup społecznych, które uważa się za niepożądane lub bezużyteczne: osoby starsze, uchodźcy, samotni etc.

Rzeczywiście, kontrola nad społeczeństwem – technologia, polityka, finanse – działają na poziomach coraz bardziej oddalonych od ludzi i często to skutkuje zwróceniem energii w stronę destrukcji, a nie budowania ludzkiej wspólnoty.

Transformacja systemów społecznych jest możliwa, ale dojść do niej może dopiero po wielu modlitwach, poszukiwaniach i wysiłku wszystkich członków społeczeństwa. Uznając, że obszary niesprawiedliwości społecznej są niegraniczone, wzywamy do udzielenia natychmiastowej odpowiedzi z naszej strony jako poszczególnych jednostek i jako wspólnot, w następujących obszarach:

GŁÓD NA ŚWIECIE

Pod koniec obecnego wieku liczba mieszkańców będzie wynosiła siedem miliardów. Prawie wszystkie członkinie naszego zgromadzenia należą do 15% świata, które zużywa 85% zasobów Ziemi.

⁵⁷ Zob.: Paolo VI, *Il rinnovamento della vita religiosa secondo il Concilio Vaticano II* (Evangelica Testificatio).

Chcąc częściowo złagodzić głód na świecie musimy: osobiście przeanalizować i wspierać istniejące programy służące temu celowi, informując w tym celu, gdy to możliwe, polityków o podjęciu pożądanych działań; w sytuacjach lokalnych tworzyć programy, które ograniczają nasze ogólne spożycie mięsa i innych pokarmów.

WYZYSK I NADMIERNA KONTROLA ZE STWORY PRZEDSIĘBIORSTW KRAJOWYCH I MIĘDZYNARODOWYCH

Strona | 44

Wspomniane wielkie przedsiębiorstwa tak bardzo rozszerzyły swoje wpływy, że stanowią zagrożenie dla jakości życia zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się. Często one eksploatują zasoby krajów ubogich dla własnej korzyści i dla wzbogacenia się narodów uprzemysłowionych. Przynoszą one pewien postęp gospodarczy wśród krajów rozwijających się, jednak, zbyt często zachęcają do wysokiego poziomu konsumpcji, płacą bardzo niskie wynagrodzenia i niszczą lub naruszają kultury lokalne, dążą do zastąpienia rdzennych wartości wartościami świata uprzemysłowionego. Kontrolują i wpływają na rynki i rządy, oddziałując na życie obecne i przyszłe.

Aby przeciwstawić się tej niesprawiedliwości, nasze Zgromadzenie powinno:

- o zapewnić, by fundusze ogólne i prowincjalne nie były wykorzystywane do wspierania niesprawiedliwości;
- o edukować siostry w dziedzinie obszarów ucisku i niesprawiedliwości ze strony krajowych i międzynarodowych firm oraz przekazywać te informacje międzynarodowej kongregacji;
- o podjąć odpowiednie środki w celu nagłośnienia i/lub zwalczania tej niesprawiedliwości

PORZUCANIE OSÓB STARSZYCH, SAMOTNYCH, UCHODźCÓW, NIECHCIANYCH

Wymienione osoby są ofiarami współczesnego społeczeństwa; ich wielkie cierpienie jest rzeczywiste. Musimy być wrażliwe na wszystkich zmarginalizowanych, oferując im miłość i zrozumienie. Ponadto będziemy starały się znaleźć rozwiązania dla przygnębiających ich cierpień.

W odpowiedzi na te potrzeby:

- o będziemy ich odwiedzać, udzielać im pomocy i gościć w naszych domach, kiedy to tylko będzie możliwe;
- o uzyskamy dla nich pomoc od organizacji politycznych i społecznych;
- o organizujemy za pośrednictwem parafii i innych instytucji programy, które pomogą im, w miarę możliwości, być samowystarczalnymi;
- o przygotujemy personel, który będzie mógł ulżyć ich cierpieniu poprzez zwalczanie jego przyczyn.

Jako zgromadzenie powinniśmy również zdać sobie sprawę z wpływu, jaki wywieramy na innych i przyjąć implikującą to odpowiedzialność za kształtowanie krytycznych sumień u siebie i u tych, którym służymy.

PRAWA DZIECKA W RODZINIE I SPOŁECZEŃSTWIE

Strona | 45

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, podążając za przykładem Marii De Mattias, zawsze poświęcamy się opiece i edukacji dzieci.

Niedawno Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłaszając rok 1979 Rokiem Dziecka, zaznaczyła, że dzieci są naszą przyszłością i najcenniejszym darem. O jakości jutrzejszego świata – być może nawet o jego przetrwaniu – zadecyduje dobrobyt, bezpieczeństwo i rozwój dzisiejszych dzieci. W każdym dziecku jest obecna historia wszystkich pokoleń, a jednak jego istota jest zwrócona ku przyszłości.

ONZ ustanowiła również rok 1980 Rokiem Rodziny, mając tę świadomość, że dziecko nie może być oderwane od kontekstu rodziny, która daje mu życie. Dziecko z kolei zaszczenia nadzieję we wspólnocie ludzkiej. Nie może być zatem osobnego roku poświęconego tylko dziecku, ani osobnego roku poświęconego tylko rodzinie. Jesteśmy przekonane, że każdy dzień i każdy rok należy poświęcić tak dziecku, jak i rodzinie, dlatego zapraszamy, aby:

1. szukać okazji, by dowiedzieć się więcej o warunkach, w jakich żyje wielu dzieci na świecie, zdając sobie zarazem sprawę, że one i ich rodziny są często ofiarami niesprawiedliwości społecznej.
2. Zachęcać do kształtowania postawy odpowiedzialnego ojcostwa i macierzyństwa, przeciwstawiając się coraz częstszemu wykorzystaniu dzieci w sferze fizycznej, psychicznej, emocjonalnej i religijnej.
3. Chronić poszczególne prawa rodziny i każdego dziecka, narodzonego i nienarodzonego, oraz czynić wszystko możliwe, aby promować te prawa w społeczeństwie.
4. Pamiętać, że nigdy nie jest za późno, by odkryć i docenić w każdej z nas i w tych, którzy nas otaczają to bogactwo prostoty, spontaniczności i zdolności do zachwyty, właściwe dziecku.

4. WZRSTAĆ W DOŚWIADCZENIU MIŁOŚCI DO NASZEGO CHARYZMATU

HISTORIA ZGROMADZENIA

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, dostrzegamy potrzebę coraz większego doceniania i wzrastania w miłości wobec naszej tożsamości jako zgromadzenia i dalszego czerpania życia dla przyszłego rozwoju z korzeni przeszłości. W związku z tym kapituła postanawia co następuje:

- o Kontynuować prace nad historią całego Zgromadzenia pod przewodnictwem rady generalnej. Egzemplarze do 4 marca 1984 r. powinni być dostępne w prowincjach do dalszego rozpowszechnienia. Badania przeprowadzone w każdej prowincji i delegaturze przed latem 1979 r. staną się podstawą do zakończenia danej pracy.

- o Zachęca się każdą radę prowincjalną do przygotowania historii własnej prowincji do 1984 r.
- o Rada generalna i rady prowincjalne powinny nadal zachęcać i promować badania, publikacje, kształtowania pewnych centrów historycznych i innych inicjatyw, które sprzyjałyby wzrostu w uznaniu i docenieniu naszego zgromadzenia zakonnego.

Uwaga: Myślmy o wydaniu historii w jednym tomie, który byłby interesujący dla wszystkich Adoratorek i osób, które chciałyby poznać historię naszego zgromadzenia i życia zakonnego w Kościele.

Rada generalna w porozumieniu z przełożonymi prowincjalnymi, będzie odpowiedzialna za wybór sióstr, którym zostanie powierzona praca nad historią, podejmowanie decyzji w sprawie druku i publikacji oraz za określenie specjalnej opłaty niezbędnej do pokrycia wydatków. Egzemplarze zostaną wydrukowane w języku włoskim i angielskim; zostaną przygotowane również książki w języku chorwackim, polskim, portugalskim, hiszpańskim i niemieckim.

OBCHODY 150 ROCZNICY ZAŁOŻENIA ZGROMADZENIA (1834-1984)

W poczuciu głębokiej wdzięczności Bogu XIII Kapituła Generalna postanawia, że 150 rocznica założenia Zgromadzenia będzie celebrowana przez wszystkie Adoratorki Krwi Chrystusa w stylu prostym i ewangelicznym, zgodnie z duchem Marii De Mattias.

- o Kapituła Generalna proponuje jako cel obchodów jubileuszowych odrodzenie w nas, Adoratek, ducha apostołskiego naszej Założycielki, gdy będziemy podążać w kierunku przyszłości. Proponowane cele szczegółowe to:
 - Rosnąca wdzięczność Bogu za dar założenia zgromadzenia i za jego nieustanną wierność;
 - Większe docenienie, miłość do swego powołania ze strony każdej z nas;
 - Ponowne poświęcenie się przez wszystkie ASC miłości adorującej i zbawczej;
 - Nowy impuls w postudze i misji ASC;
- o Rada generalna będzie odpowiedzialna za promowanie odpowiednich obchodów uroczystości jubileuszowych w całym zgromadzeniu oraz za publikację historii.
- o Każda rada prowincjalna zatroszczy się w odpowiedni sposób o celebracje jubileuszowe w swojej prowincji.

STUDIUM DUCHOWOŚCI

W celu promocji głębszego poznania i docenienia charyzmatu naszego Zgromadzenia, do zarządu generalnego zostają wystosowane następujące prośby:

1. O zaoferowanie w najbliższej przyszłości ASC studiującym w Rzymie możliwości bliższego zapoznania się z duchowością i historią naszego Zgromadzenia;

2. W ciągu najbliższych czterech lat rozważyć i, ewentualnie, zaplanować inicjatywy na skalę międzynarodową, które pozwoliłyby głębiej zrozumieć naszą duchowość ASC i historię.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1983 R.

Strona | 47

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1983 R.

„Wysławiamy z ufnością Krew Jezusa Chrystusa i
Maryję Najświętszą”
(MDM, L. 525)

Drogie współsiostry,

dzisiaj, podczas celebracji Eucharystii, oficjalnie zakończyliśmy XIV Kapitułę Generalną.

Cechowało ją żywe zainteresowanie naszą duchowością apostołską, szczerą weryfikacją naszej pozycji ASC w społeczeństwie i dzisiejszym Kościele.

My, członkinie, poczułyśmy się mocno poruszone przez Ducha Świętego za sprawą waszych propozycji, poprzez codzienną modlitwę, poprzez dyskusje, które ujawniły miłość do naszego charyzmatu i szczerą wzajemną słuchanie.

Owocem tego czasu komunii i nadziei są Dokumenty XIV Kapituły Generalnej, które zostaną promulgowane obecnym listem. Jestem pewna, że wesprą one naszą wolę aby nadal żyć i pracować z odnowionym entuzjazmem na rzecz rozszerzania się Królestwa Bożego, z łagodnością i odwagą prawdziwych naśladowców Jezusa, pomogą nam również „nie spocząć, dopóki przemieniająca miłość Chrystusa nie dotrze do życia każdej osoby i całego społeczeństwa” (KŻ 33), aby móc celebrować ze wszystkimi odkupionymi z „każdego plemienia, języka, ludu i narodu” chwałę Baranka zabitego i żyjącego na wieki.

Z uczuciem i błogosławieństwem Pana.

Rzym, 27 lipca 1983 r.

Siostra Caterina Ronci, A.S.C.
Przełożona Generalna

2. OTWÓRZMY DRZWI ODKUPICIELOWI

W tym Świętym Roku Odkupienia, czujemy się zaproszone przez Jana Pawła II aby „otworzyć drzwi Odkupicielowi”, co wzywa nas do głębszego przeżywania misterium Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego.

Celebrując w duchu adoracji wyzwalającą moc Krwi Chrystusa, my Adoratorzki:

odnawiamy

naszą wolę do bycia znakiem zbawienia,
którego Chrystus dokonał przez swoją Krew;

celebruujemy

z wdzięcznością wierność naszego Boga na przestrzeni 150 lat historii naszego Zgromadzenia, z nadzieją na kanonizację Marii De Mattias;

uznajemy

Konstytucję za stały przewodnik w życiu Ewangelią zgodnie ze szczególnym charyzmatem, jaki Bóg udzielił nam w Kościele;

Strona | 48

potwierdzamy

zobowiązania wyrażone w Akcie Kapitularnym nr 2 AKG 1979r. na rzecz prostego stylu życia;

odpowiadamy

na wezwania do radykalnego nawrócenia nas samych, innych, na rzecz przyszłości, zgodnie z Wezwaniem z 1981r. do wszystkich Adoratorek, abyśmy mogły z większą powagą odnowić nasze zaangażowanie w pracę na rzecz świata sprawiedliwego i pełnego miłości.

WEZWANIE DO OSOBISTEGO I WSPÓLNOTOWEGO NAWRÓCENIA

Wzrastając w świadomości, że grzech jest korzeniem wszelkiego zła, wnosimy nasze serca i ręce do Boga, zawsze wiernego, uznając Go za jedynego wyzwoliciele: „Wiedziałem niedolę mojego ludu... i słyszałem jego wołanie, znam jego cierpienia. Zstąpiłem, aby go wyzwolić” (Wj 3,7).

Będąc głęboko przekonane, że nasza duchowość jest głęboko humanistyczna i wyzwalająca, my Adoratorki Krwi Chrystusa, wierne naszemu charyzmatowi, pozostajemy otwarte na osobiste nawrócenie, które jest podstawowym warunkiem skutecznego dawania świadectwa.

W naszych lokalnych wspólnotach będziemy kontemplować i celebrować Misterium Krwi Chrystusa, będziemy dzielić się doświadczeniem jej zbawczej mocy jako znaku pojednania i przebaczenia, abyśmy coraz bardziej mogły stawać się „żywym centrum duchowości”.

Każda z nas, niezależnie od tego, czy żyje i pracuje bezpośrednio z ubogimi, wyzyskiwanymi i zepchniętymi na margines, pozwoli się przez nich kształtować i ewangelizować. Będziemy współpracować z tymi, którzy pracują na rzecz sprawiedliwości i

pokoju, przekonane, że w ten sposób przyczyniamy się do urzeczywistnienia „tego pięknego porządku rzeczy”, dla którego żyła Maria De Mattias.

Rozpoznamy Jezusa obecnego w naszych braciach i siostrach, pomożemy wszystkim uwierzyć w cenność tego, kim są oraz będziemy rozwijać w sobie i innych „niepowtarzalny obraz Stwórcy”.

Strona | 49

Aby wcielić w życie wspólnotowym to wezwanie, pozostaniemy otwarte na działanie Ducha Świętego w nas i będziemy weryfikować w świetle wartości ewangelicznych i naszego charyzmatu, nasze postawy, nasz styl życia i nasze posługi.

Zakorzenione w mocy Krwi Chrystusa wraz z Maryją Najświętszą będziemy stawać się:

ADORATORKAMI NA RZECZ ŻYCIA

ADORATORKAMI NA RZECZ POKOJU

ADORATORKAMI NA RZECZ SPRAWIEDLIWOŚCI

ADORATORKAMI NA RZECZ NADZIEI

KAŻDA PROWINCJA W ODPOWIEDZI NA TO WEZWANIE:

- o W sposób zdecydowane będzie kontynuować pogłębienie duchowości ASC na płaszczyźnie wiary, ćwiczeń duchownych, studium i badań w dziedzinie historii i charyzmatu oraz wszelkich innych kreatywnych środków, aby uczynić owo misterium żywą rzeczywistością;
- o Będzie promować komunię z kielicha będącego znakiem eucharystycznym a także integralnym znakiem naszej duchowości;
- o Rozwijać współpracę z innymi grupami religijnymi i ekumenicznymi, które dzielą z nami duchowość Krwi Chrystusa;
- o Zachęcać lokalne wspólnoty do chętnego przyjmowania do swoich domów tych, którzy pragną podzielić się z nami swoim doświadczeniem życia i modlitwy;
- o Dzielić się ze świeckimi bogactwem naszej duchowości za pomocą skutecznych środków, np. „Unio Sanguis Christi”, nasze programy stowarzyszeniowe i inne dostępne środki;
- o Zachęcać do tworzenia programów i inicjatyw, które mogą dać bardziej bezpośrednie świadectwo naszej współpracy z Jezusem w Jego dziele Odkupienia i promują życie, pokój, sprawiedliwość i nadzieję.

ZARZĄD GENERALNY W ODPOWIEDZI NA TO WEZWANIE:

- o Kontynuuje swoją posługę jako duchowy lider Zgromadzenia, wzywając nas do radykalnego nawrócenia w życiu oraz dawaniu świadectwa wartościom ewangelicznym i naszemu charyzmatowi;

- o Promuje w sposób, który uzna za stosowny, permanentne studium, docenianie i pogłębianie naszej duchowości;
- o Zachęca do wymiany personelu i materiałów, aby ułatwić dzielenie się doświadczeniem i dynamiką każdej Prowincji.

WEZWANIE O PODJĘCIE DUSZPASTERSTWA POWOŁANIOWEGO

Strona | 50

Wdzięczne Duchowi Świętemu, który prowadzi nas ku odrodzeniu w charyzmie Marii De Mattias, my, wszystkie Adoratorki Krwi Chrystusa, nie tylko Siostry odpowiedzialne za formację i duszpasterstwo powołań, jesteśmy wezwane do przyjęcia rzeczywistej odpowiedzialności w promowaniu wzrostu i żywotności naszego Zgromadzenia.

Wykorzystamy wszystkie nasze siły i wszystkie odpowiednie środki w celu:

<i>żyć</i>	naszym powołaniem z radosnym entuzjazmem i zaangażowaniem;
<i>intensyfikować</i>	programy modlitwy, ofiary i troski o powołania;
<i>ewaluować</i>	nasze programy formacyjne i zachęcać do wprowadzania zmian koniecznych, aby odpowiedzieć na potrzeby wszystkich kobiet, które Pan powołuje do życia zakonnego;
<i>budować</i>	wspólnoty wiary i miłości, w których członkinie w trakcie formacji mogą doświadczać misji i w których ich powołanie może wzrastać i zakorzeniać się w charyzmie i duchowości Zgromadzenia.

W kontemplacji Pana Jezusa, który przełał swoją Krew, z Marią De Mattias głosimy: „On dał wszystko, dał za wszystkich i nie przestaje dawać”.

My Adoratorki-apostołki damy wszystko, podążając w kierunku przyszłości z Zaufaniem W MOC KRWI CHRYSTUSA.

Będziemy celebrować tę Krew z „nową pieśnią”, będącą swoistą miłością, która czyni wolną i nową naszą historię.

3. PROSTY STYL ŻYCIA

My, Adoratorci Krwi Chrystusa, jako córki Boga, uznajemy, że wszystko, czym jesteśmy i co posiadamy, jest Jego DAREM. Naszą odpowiedzią na Jego miłość, jest przenikająca całe nasze życie miłość. Jezus uczy nas żyć tą miłością w prostocie, starając się zawsze podobać się Ojcu.

Być naprawdę prostym oznacza bycie wolnym. Uwolnione od różnych komplikacji, które są wewnątrz nas i które stanowią nieodłączny element naszego życia wspólnotowego, jesteśmy w stanie odpowiedzieć Bogu i wszystkim ludziom poprzez wykonywane przez nas posługi. W przeciwieństwie do społeczeństwa konsumpcyjnego, zachęcamy się wzajemnie do bycia wrażliwymi na potrzeby innych i podejmowania ryzyka na rzecz pokoju i sprawiedliwości w świecie.

Decydujemy się naśladować Jezusa niepodzielnym sercem, uznając, że ze względu na naszą ludzką kondycję ów ideał przekracza nasze możliwości. Jednocześnie powinniśmy szukać odpowiednich środków, które wesprą nasze pragnienia i będą pobudzać do podejmowania ciągłych wysiłków w dążeniu do tego ideału.

Biorąc pod uwagę powyższe refleksje zachęcamy do prostego stylu życia jako jednostki i jako wspólnoty, próbując wprowadzać radykalne zmiany w następujących obszarach:

- o Przejrzmy się z uwagą naszym relacjom, wzajemnym i z innymi osobami, bacząc czy nie stawiamy inne osoby w gorszej pozycji, czy nie poniżamy ich godności.
- o Będziemy odpoczywać w prosty i niedrogi sposób, często ciesząc się wzajemną obecnością.
- o Będziemy szanować piękno i urodzajność przyrody, utrzymując ją w czystości, przejrzystości i żywotności z myślą o tych, którzy przyjdą po nas.
- o Wybierzemy prostotę w jedzeniu i ubiorze, pamiętając, że wielu cierpi z powodu głodu i braku odzieży.
- o Będziemy korzystać z transportu i innych środków codziennego użytku jako strażnice ziemskich źródeł energii, zachowując je dla przyszłych pokoleń.
- o Nie będziemy żądać przywilejów właściwych dla stanu zakonnego czy duchownego.
- o Zadowolimy się prostymi ośrodkami służby zdrowia i będziemy unikać przesadnej troski o nasze zdrowie.
- o Będziemy odpowiednio przygotowywać się do wykonywanej posługi poprzez zdobywanie niezbędnej wiedzy, rozwijanie swoich talentów i dążenie do rozwijanie zdolności innych.
- o Będziemy dokonywać wspólnotowych wyborów dotyczących własności, budynków i mebli, które w sposób radykalny mają świadczyć o prostocie życia i dzieleniu się dobrami.
- o Zapewnimy sprawiedliwą zapłatę tym, którzy dla nas pracują i w miarę naszych możliwości pomożemy współpracownikom uzyskać odpowiednią płacę.
- o Przyjrzymy się naszym motywacjom do posługi, pamiętając, że powody osobistego zysku i samorealizacji nie są najważniejsze. Nasz wybór posługi powinien odzwierciedlać nasze pragnienie dawania świadectwa autentycznym wartościom chrześcijańskim.

4. ADORATORKI NA RZECZ POKOJU: DEKLARACJA

Zgromadzone spośród 19 różnych narodów, z półkuli północnej i południowej, ze wschodu i zachodu, my, Adoratorki Krwi Chrystusa, Międzynarodowe Zgromadzenie katolickich kobiet konsekrowanych, pragniemy oświadczyć wszystkim, którzy są gotowi słuchać, że jesteśmy przeciwko dalszej produkcji broni jądrowej i przeciwko jej użyciu w przyszłości.

Strona | 52

Wszyscy dobrze wiemy, że ilość już istniejącej broni jądrowej jest więcej niż wystarczająca, aby kilkakrotnie zniszczyć całą ludzkość i uczynić planetę Ziemia niezdatną do zamieszkania przez tysiące lat. Nie jest też tajemnicą, że zanieczyszczenie ziemi i rosnące zagrożenia dla zdrowia ludzkości są wynikiem samej produkcji i przechowywania broni jądrowej, nawet jeśli, z łaski Bożej, nigdy dotąd nie została użyta. Co więcej, historia uczy nas, że im więcej broni jest produkowane, tym większe istnieje prawdopodobieństwo wojny, nawet jeśli twierdzi się coś przeciwnego.

My, Adoratorki Krwi Chrystusa, które poświęcamy swoje życie w służbie innym, w solidarności z ubogimi, emigrantami i uciskanymi naszego świata, zdajemy sobie sprawę, że im więcej naszych zasobów jest wykorzystywanych na przygotowanie do wojny, tym mniej ich można użyć do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i rozwoju człowieka.

Dlatego zwracamy się do Przywódców wszystkich narodów, zwłaszcza rządzących Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich i Stanami Zjednoczonymi Ameryki, o podjęcie natychmiastowej decyzji dotyczącej zaprzestania dalszego rozwoju i produkcji broni jądrowej oraz zniszczenia istniejących już zapasów.

Zajmujemy obecne stanowisko jako kobiety wierzące w Boga i wyznające godność każdej osoby ludzkiej, niezależnie od płci, rasy, wieku, narodowości czy wyznań politycznych.

Jako kobiety naśladowujące Jezusa z Nazaretu, który oddał swoje życie z miłości, aby na ziemi zapanował pokój, zobowiązujemy się stać kobietami pokoju, kobietami przepojonymi duchem niestosowania przemocy i występującymi za rozbrojeniem. Zobowiązujemy się do współpracy z innymi ludźmi dobrej woli w celu promowania pokoju w całym świecie i w małym świecie codziennych kontaktów. Zamierzamy w szczególny sposób przyczynić się do edukacji wprowadzającej pokój.

Wierzimy, że zgodnie z deklaracją głowy naszego Kościoła Katolickiego, Papieża Jana Pawła II, „pokój jest możliwy”. Aby ta możliwość stała się rzeczywistością, my, 2500 Adoratek Krwi Chrystusa rozsianych po całym świecie, oferujemy nasze codzienne modlitwy i wkład naszych osobistych i wspólnotowych wysiłków.

Rzym, 26 lipca 1983 r.

UWAGA: Kopie niniejszej deklaracji, wraz z towarzyszącym jej listem Przełożonej Generalnej, zostały przesłane do Prezydentów ZSRR, USA i Włoch, Przewodniczącej USG oraz

Przewodniczących UISG, LCWR, USMI, Przewodniczących Konferencji Episkopatu USA i Włoch. Członkinie Kapituły były zachęcane do wysłania deklaracji do innych osób oraz do prasy.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1987 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1987 R.

Strona | 53

„Niech się wypełni niebo i ziemia
chwałą Krwi Jezusowej”.
(Maria De Mattias)

Najdroższe współsiostry,

Wraz z moimi współpracowniczkami i delegatkami, jestem głęboko wdzięczna Bogu za to wydarzenie, jakim była XV Kapituła Generalna, którą dzisiaj oficjalnie zakończyliśmy.

Jestem wdzięczna również każdej z was za zainteresowanie się pracami przygotowawczymi dotyczącymi Sprawozdań i Propozycji okaz za komunę, która nas nieustannie łączyła podczas celebrowania Kapituły.

Doświadczenie komunii znalazło swój najbardziej bezpośredni wyraz także wśród nas, członkiń tej Kapituły: słuchałyśmy się nawzajem i rozumiałyśmy swoje intencje, opierając swoje poczucie jedności na wspólnej tęsknocie za KRÓLESTWEM BOŻYM, pomagałyśmy sobie nawzajem poprzez szczere i wzajemne dzielenie się, aby móc wejść na bardziej radykalną drogę wierności Ewangelii i naszemu charyzmatowi Adoratorek Krwi Chrystusa, który czyni nas „sługami” wszystkich, a zwłaszcza najuboższych.

W obecnych Aktach, które niniejszym promulguję, ofiarujemy wam syntezę naszej wspólnej pracy; lektura, którą w poszczególnych prowincjach i rzeczywistościach wspólnie przeprowadzimy, przyczyni się do odkrycia siły nadziei, jaką one zawierają dla naszych wspólnot apostołskich, jako zachętę do ponownego odkrycia naszej pierwotnej tożsamości Adoratorek-apostołek.

Maryja z Nazaretu poprowadzi nas drogą wierności naszemu powołaniu, ucząc nas, jak pozwolić, by Boży plan dla świata, objawiony w Panu Jezusie, wzrastał w nas jako jednostkach i w naszych wspólnotach.

To Ona przyjęła do serca SŁOWO, które sprawiło, że Ona mogła wzrastać, wejść coraz bardziej w projekt, który nawrócił Ją radykalnie do Boga, stała się SŁUŻEBNICĄ Pana:

- o pokorna w zaufaniu
- o silna w cierpieniu
- o pracowita w radości
- o skuteczna we współpracy.

I to przez Nią Bóg dokonał wielkich rzeczy:

- o dzieła uświęcenia i miłosierdzia;
- o sprawiedliwości i dobroci;
- o i świat wszedł w wymiar UWIELBIENIA i NADZIEI.

Podtrzymywane przez wzajemną miłość, kontynuujemy szerzyć tę pieśń, z samej głębi naszego jestestwa, aż po krańce ziemi.

Strona | 54

Obejmuję was i razem z Panem wam błogosławię

Siostra Caterina Ronci ASC
Przełożona Generalna

Rzym, 26 lipca 1987 r.

2. WSPÓLNOTA ADORATOREK NA RZECZ KRÓLESTWA

XV Kapituła Generalna Adoraterek Krwi Chrystusa stała się pewną celebracją komunii w różnorodności.

Nasze serca przepełnia wdzięczność Bogu, Marii De Mattias i każdej z nas za różnorodność darów, które określają nas jako Zgromadzenie międzynarodowe.

Dokonałyśmy analizy i przeprowadziłyśmy dyskusje na temat różnych doświadczeń rzeczywistości, którymi wymieniliśmy się podczas sprawozdań Prowincji i Rady Generalnej. Dokładnie przeanalizowałyśmy wezwania, skierowane do nas za pośrednictwem wniosków i samych sprawozdań. Nasze dyskusje, dzielenia się i poszukiwania były nacechowane duchem otwartości i zaufania, gdy starałyśmy się interpretować Boże marzenia odnośnie naszej przyszłości.

Poniższe zaproszenia stawiają nas przed wyzwaniem ożywienia naszych wspólnot apostolskich aby uczynić je autentycznymi ośrodkami wiary, komunii i misji na rzecz Królestwa Bożego.

WEZWANIE: BYĆ AUTENTYCZNYMI WSPÓLNOTAMI APOSTOLSKIMI

- o Aby być proroczą obecnością w świecie, trzeba żeby:
 - każda z nas pogłębiała swoją tożsamość apostolską ASC poprzez modlitwę, studium, interioryzację naszych dokumentów i żyła nimi w pełni w adoracji i misji;
 - każda siostra i każda wspólnota stawiała się żywym wyrazem obecności Boga w dzisiejszym świecie, takim, który potrafi odpowiedzieć na pragnienie wartości transcendentnych współczesnego społeczeństwa i wzbudzić w innych pragnienie życia nimi;
 - powstały opracowania odpowiednich programów formacyjnych, które będą w stanie zharmonizować osobisty dar każdej z osób formowanych z charyzmatem wspólnoty, w radykalnej odpowiedzi na Ewangelię.

- o Aby zaangażować wszystkie Siostry w to zadanie ożywiania wspólnot apostolskich, każda Prowincja jest wezwana do opracowanie planu, który sprzyjałby:
 - dzieleniu się naszymi doświadczeniami;
 - analizie rzeczywistości, w której żyjemy;
 - refleksji, która pozwala szerzej spojrzeć na te doświadczenia i daną rzeczywistość w świetle Słowa, Konstytucji i innych Dokumentów ASC;
 - adekwatną odpowiedź na wymagania Królestwa Bożego.
- o Zalecamy wykorzystanie tego procesu rozeznawania wspólnotowego do udzielenia odpowiedzi na następujące pilne potrzeby, które wyłoniły się z propozycji przesłanych na Kapitułę Generalną:
 - elastyczne i mobilne struktury na poziomie lokalnym i prowincjalnym, które wzmacniają uczestnictwo i odpowiadają na różnorodność naszych realiów;
 - włączenie małych wspólnot lokalnych do grona ludu Bożego, zwłaszcza ubogich;
 - jakość obecności we wspólnocie poprzez dzielenie się wiarą, wzajemne wsparcie, prostotę życia, w atmosferze pojednania i celebrowania;
 - współpraca z całym ludem Bożym, uznając, że każdy ma swój własny dar Ducha dla budowania Kościoła i szerzenia Królestwa;
 - tematy dotyczące sprawiedliwości, zwłaszcza dotyczące:
kobiet,
osób starszych;
środowiska;
sprawiedliwego podziału ziemi, żywności i zasobów naturalnych, w przekonaniu, że małe kroki są skuteczne w doprowadzaniu do koniecznych zmian.

REALIZACJA TEGO WEZWANIA

W celu wspierania naszej międzynarodowej wspólnoty w jej drodze do stania się autentyczną wspólnotą apostolską ASC, Kapituła Generalna zaprasza do podjęcia następujących kroków:

- o Radę Generalną:
 - prowadzić stałe studium duchowości ASC poprzez kursy, konferencje i inne odpowiednie środki;
 - promować i realizować facylitacje ułatwiającą współpracę międzyprowincjalną na każdym poziomie;
 - udzielić nowym fundacjom, przy pomocy środków, które zostaną uznane za stosowne i we współpracy z Radami Prowincjalnymi, niezbędnej pomocy w poszukiwaniu form życia, posług i struktur dostosowanych do ich rzeczywistości i w zgodzie z duchowością i charyzmatem ASC.

o Rady Prowincjalne:

- opracowania linii programowej, mającej na celu włączenie wszystkich sióstr w proces odnowy wspólnot apostolskich oraz złożenie sprawozdania na Kongresie Międzykapitułarnym z tego procesu;
- zaakceptowania współpracy między prowincjami dla wzmocnienia więzi komunii i w celu wzmocnienia naszej misji;
- zwrócić uwagę na komunikację międzynarodową w całym Zgromadzeniu nastawioną na wzajemny wzrost i docenienie różnorodności.

ooo

Pragnąc podzielić się z każdą Siostrą doświadczeniem tej Kapituły, my, członkinie XV Kapituły Generalnej, zachęcamy się wzajemnie do dzielenia się w naszych Prowincjach bogactwem owej wymiany i klimatem komunii, które charakteryzowały nasze wspólne życie i stanowią podstawę obecnego Dokumentu.

Zapraszamy wszystkie Adorantki Krwi Chrystusa do przyjęcia wszystkich wyrażonych tutaj apeli i do zwrócenia się z prośbą do Ducha Świętego, by odnowił w nas, osobiście i wspólnotowo, charyzmaty właściwe dla naszego dziedzictwa jako córek Marii De Mattias.

Z wielką odwagą i ufnością przyłgnijmy do Pana, „Którego moc działająca w nas może dokonać nieskończenie więcej, niż możemy prosić lub pomyśleć” (Ef 3,20).

Niech w nas i przez nas spełni się Marzenie Boga.

3. PRZYSZŁOŚĆ APOSTOSLKICH WSPÓLNOT ASC

My, Członkinie XV Kapituły Generalnej, jesteśmy przekonane, że stymulująca odpowiedź na potrzeby, które wyłoniły się podczas tej kapituły, została wystarczająco wyraźnie wskazana w Sprawozdaniu Zarządu Generalnego. Wzywamy zatem każdą prowincję, każdą wspólnotę lokalną i każdą siostrę, aby z otwartością umysłu i serca przyjęły „najpilniejsze zadania”, które nam zostały zaproponowane, „z myślą o żywych i proroczych wspólnotach apostolskich”, co zostało zawarte w czwartej części tego sprawozdania:

IMPULS DO ODNOWY

Nie możemy powiedzieć, że dobiegła końca epoka odnowy, lub okres posoborowy, albo wyczerpał się czas Ducha, Który nieustannie czyni wszystkie rzeczy nowymi.

Odnowa to właśnie nowość życia w Duchu, aktualność naszej odpowiedzi i naszego wkładu w historię zbawienia, która DZISIAJ, na polecenie Jezusa, domaga się od nas, byśmy stali się odpowiednio uzdolnionymi i skutecznymi protagonistkami.

Istnieje wśród nas powszechny lęk przed tym DZISIAJ, przed którym czasem się chronimy lub który wciąż oceniamy, zapominając, że jest to miejsce i czas naszego wcielenia się i odkupieńczej współpracy.

Dostrzegamy jeszcze inne ryzyko: zajęcie odmiennej od Jezusa pozycji wobec panującej w Jego czasach kultury, co sprawiło, że owa postawa stała się wezwaniem do wyzwolenia i wybawienia, natomiast my pozwalamy zmylić się fałszywym wartościom nieewangelicznej kultury.

Odnowa jak codzienny wysiłek osobisty i wspólnotowy, musi nas prowadzić do wizji wiary nieustannie ocenianej przez Słowo Jezusa, przez Jego przykład i przez Eucharystię: wiary pogodnej, przekładającej się na żarliwość komunii i uczynków, będącej dla świata znakiem Boga, Który żyje także dzisiaj; Pana Jezusa ponownie ofiarowanego światu przez członków Jego ciała, nas – chrześcijan; Ducha, który prowadzi ten świat, poprzez tych, których Jezus wybiera na swoich współpracowników, do pełni odkupienia.

Strona | 57

DROGA KOMUNII W RÓŻNORODNOŚCI

Największą trudnością, także w dziele odnowy, jest przyjęcie, zgoda na różnorodność w sposób niezwykle konkretny i ze wszystkimi płynącymi z tego konsekwencjami.

Pomimo przekonania, że różnorodność jest pewnym dobrem i darem, w życiu i w postawach nadal potwierdzamy i ciągle podtrzymujemy ideę, że jedność pochodzi z jednolitości, uniformizmu, a komunია to przede wszystkim „wszystkie razem”, „wszystkie równe”, „wszystkie takie same”.

Natomiast nasza epoka, nasza szczególna fizjonomia Zgromadzenia, nawet nasze najnowsze wytyczne, zachęcają nas do coraz bardziej wysublimowanej wrażliwości i szacunku dla darów różnorodności wśród ludzi, prowincji, różnych jednostek geograficznych i kulturowych.

Nasze wspólnoty apostołskie muszą zdobywać coraz bardziej elastyczny i mobilny profil, kształtowany przez konkretne osoby i ich rzeczywistość, wsparty celami i programami nieustannie przerabianymi w zależności od zmieniających się potrzeb i realiów posługi apostołskiej, potrzeb ludzkich i duchowych każdego członka i całej wspólnoty, programami, które pozwalają im spotykać się CZĘSTO na modlitwie, posiłkach, rekreacji i innych spotkaniach (st. 6).

Zarządy prowincjalne muszą z wielką odwagą podjąć ten program „w ramach różnorodności” wieku, przygotowania, darów natury i łaski, z wielką odwagą, we wszystkich swoich wyborach dotyczących formacji permanentnej, rewizji prowadzonych dzieł, zakładania wspólnot czy przydzielania siostr.

Muszą one poprzez stały dialog z oddzielnymi osobami i grupami, stale wychowywać je do przyjmowania i doceniania różnorodności.

Muszą one w postawie ciągłego rozeznania oceniać każdą inspirację, każdą propozycję, każdą postawę, świadome, że „Duch wieje tam, gdzie chce” i że one, w swojej posłudze przewodniczenia, stanowią we wspólnocie gwarant wierności i są przedmiotem proroczego wezwania.

Jest to znak czasu, który narzuca się obecnie z całą mocą i to, w jaki sposób i na ile odpowiemy na niego, będzie kluczowe dla zabezpieczenia żywotności naszego Zgromadzenia wewnątrz prowincji i w jednostkach lokalnych, wykorzystując i kierując całą energią na najbardziej odpowiedni obszar i w najbardziej dogodny sposób.

RõwnieŹ problem powołañ jest zwiãzany ze zrozumieniem tego znaku czasu: pragnienie nowych powołañ, nie oznacza dostosowania ich do z gõry ustalonych schematów, ale towarzyszyç im, pozwalajãc wzrastaç we wdziãcznoœci i posłuszeñstwie, w odpowiedzi na dar osobisty w ramach daru wspólnotowego.

JAKOœĆ FORMACJI

Źycie zakonne dla osób, które je rozpoczynajã i tych, które je kontynuujã, jest coraz peñniejsze entuzjazmu oraz wymagañ.

Nie jest to juŹ styl Źycia w ukryciu i oddzieleniu od innych, lecz wcielenie siã i obecnoœç: nie polega to zatem na zdobywaniu wlasnych cnõt i tworzeniu wlasnej œwiatoœci, ale na spotkaniu z innymi, z kaŹdym innym, aby móc go kochaç i mu słuŹyç; nie jest to zatem postawa biernego poddania siã, ale czujne posłuszeñstwo wlasnemu sumieniu w dialogowanym rozeznawaniu wspõlnie z naszymi liderkami.

Aktywne apostojskie Źycie zakonne polega na œwiadectwie i odpowiedzialnoœci za œwiat i Koœciõł; jest ono œwiatem i solã przeznaczonã do uŹytku dla wszystkich, do słuŹby wszystkim.

Dlatego tak waŹne znaczenie odgrywa jakoœć formacji, zdolnej wydobyç „wielkie dobro”, jakie Bõg złoŹył w kaŹdym Źyciu ludzkim, ukierunkowaç je w dynamice misterium paschalnego, który stanowi œmierç i Źycie, na wybõr słuŹby w zapomnieniu o sobie i miłoœci do wszystkich innych, jak to uczynił Jezus.

RõwnieŹ w tej dziedzinie odpowiedzialnoœć spoczywa na wszystkich, ale w pierwszej kolejnoœci na Radach prowincjalnych, aby dobiieraç ludzi i metody pracy z poczuciem wielkiej œwiadomoœci, przygotowaç ludzi i programy „za wszelkã cenã”, poœwiêciç czas i troskã, œrodki i zasoby bez obaw.

Nasza przyszłoœć zaleŹy od jakoœci formacji i formatorek, którzy sã w peñni ludzie i gõęboko chrzeœcijañscy, osoby „uduchowione”, wypeñnione rzeczywistoœciã œwiata, sã gõęboko sami sobã i rõwnie zdolne do tego, by pozwoliç innym byç sobã, zakochane w naszym charyzmacie i naszej duchowoœci.

ADORATORKI NA RZECZ KRõLESTWA

Jest to zaakceptowanie Źycia apostojskiego, doprecyzowanego w dwóch kierunkach: *radykałnoœć ukierunkowania naszego Źycia*, czyli ciãgła zmiana hierarchii wartoœci, co oznacza uplasowanie na szczycie pasji Krõlestwa, którã Jezus powierzył nam na mocy swojego Słowa:

„Szukajcie przede wszystkim Krõlestwa BoŹego i Jego sprawiedliwoœci” (Łk 12,31).

Czasami jesteœmy rozproszone, zaangaŹowane w wiele spraw, takŹe dobrych, ale nie przeŹywanym w klimacie troski i niepokoju o Krõlestwo BoŹe, albo jesteœmy ograniczone i zdeterminowane przez granice naszego zmãczenia, racjonalnoœci, pesymizmu i egoizmu.

Zachãcam was do zastanowienia siã nad:

- iloœciã energii i czasu poœwiãcanego sobie a nie innym;
- przywiãzaniem do miejsc lub pracy, które nas satysfakcjonujã lub stanowiã pewnã gratyfikacjã, zamiast byç dla nas „miejscem umierania”;
- marazmem w postawach pozbawionych entuzjazmu, kreatywnoœci, bez oznak nadziei.

Jest to niezwykle ważne i wręcz pilne: zaakceptować ten wymiar, który pomoże nam żyć i pomóc także innym odczytywać sens „naszego życia konsekrowanego ślubami” we wspólnocie.

Ciągle stawianie sobie pytania w obliczu zwyczajów, decyzji, propozycji: jakie to ma znaczenie dla Królestwa? pomoże nam oczyścić się z tego, co nieużyteczne, uwolnić się od rzeczy uciążliwych i na nowo otworzyć serce na te sprawy, które mają znaczenie, utrzymać się przy życiu i odrodzić nasze wspólnoty apostołskie na nowych płaszczyznach, otworzyć je na wymiary obecności z odwagą, wiarą, co pomoże nam pracować z miłością, radością i nadzieją.

Strona | 59

Radykalność odpowiedzi na apostołski nakaz Jezusa: „idźcie na cały świat”, czyli większe pogłębienie i zaangażowanie ze świadomością, że naszą ojczyzną jest cały świat; Królestwem, dla którego jesteśmy powołane do życia, jest świat; winnicą Bożą jest świat.

Jednym słowem, pragniemy powiedzieć: jako Prowincje w Zgromadzenie musimy nadal wzrastać w wymiarze komunii, ale także odważnie otwierać się na współpracę w posługach, przekonane, że powołanie do konsekrowanego życia apostołskiego nie jest darem dla ziemi, która go zrodziła, ale dla całego świata.

PROSTOTA ŻYCIA

- o jako styl życia;
- o jako spójność między powołaniem a posługą;
- o jako solidarność z tymi, do których jesteśmy rzeczywiście i potencjalnie powołane.

Nadal odmieniamy prostotę, za którą niejednokrotnie tęsknimy i której piękne przykłady dostrzegamy także w Zgromadzeniu, przede wszystkim jako słowo, w którym zanurzamy nasze tęsknoty, nie zawsze umiając przełożyć je na konkretne postawy.

Usprawiedliwiamy się za pomocą kultury, bierzemy innych za wzorce, cenimy siebie za dzieła, które przecież musimy wspierać itd.

Określamy ideał i racjonalizujemy go do tego stopnia, że jego siła napędowa zostaje przesłonięta.

Nasze Dokumenty, zwłaszcza od 1968r., nieustannie przypominają nam o prostocie życia.

Pragnę jedynie zaproponować kilka zadań, które stawia przed nami Ewangelia, które mogą odmłodzić w nas tę potrzebę i podtrzymać w nas pragnienie jej zrealizowania:

- o prostota jako styl życia:
 - „Waszą ozdobą niech będzie nie to, co zewnętrzne: uczesanie włosów i złote pierścienie ani strojenie się w sukni, ale wewnątrz serca człowieka o nienaruszalnym spokoju i łagodności ducha, który jest tak cenny wobec Boga” (I P 3,3-4);

”Nie troszczcie się zbytnio o swoje życie, o to, co macie jeść i pić, ani o swoje ciało, czym się macie przyodzierać. Czyż życie nie znaczy więcej niż pokarm, a ciało więcej niż odzienie? Przypatrzcie się ptakom w powietrzu: nie sieją ani żną i nie zbierają do spichrzów, a Ojciec wasz niebieski je żywi. Czyż wy nie jesteście ważniejsi niż one? Bo o to wszystko poganie zabiegają. Przecież Ojciec wasz niebieski wie, że tego wszystkiego potrzebujecie.” (Mt 6, 25-32)

- o prostota jako spójność powołania i służby:

”Starajcie się naprzód o królestwo i o Jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane” (Mt 6,33);

- o prostota jako solidarność z tymi, do których jesteśmy posłane rzeczywiście i docelowo, zwłaszcza z „najuboższymi”:

„Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane wam od założenia świata! Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie” (Mt 25, 34-36).

To znaczy, że zostaliście skompromitowane, naraziłyście siebie na szwank dla dobra innych, tak jak to zrobił Jezus w sposób absolutnie wyjątkowy:

”On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci - i to śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższy...” (Flp 2, 6-9).

4. POGŁĘBIENIE KONSTYTUCJI

Dekretem Kongregacji ds. Zakonników i Instytutów Świeckich a dnia 24 maja 1980 r., prot. Nr R 9-1/79 nasza Konstytucja została zatwierdzona przez Kościół na dwanaście lat.

Przed zwróceniem się o jej ponowne potwierdzenie w 1992 r., my, wszystkie ASC, jesteśmy wezwane do:

- o Pogłębiania jej na modlitwie i na wspólnotowych spotkaniach otwartych na wymianę zdań;
- o Wdrożenia jej w nasze życie;
- o Zaproponowania pewnych udoskonaleń, jeśli uzna się to za konieczne w zakresie jakości naszej odpowiedzi.

Przewodniczenie w tej pracy powierza się Radom Prowincjalnym we współpracy z Radą Generalną.

Z KAPITUŁY GENERALNEJ 1991 R.

1. LIST PROMULGUJĄCY AKTA KAPITUŁY GENERALNEJ Z 1991 R.

„Celebrowajcie pamięć o Jego świętości,
bo On nas umiłował i obmył we Krwi swojej”
(Maria De Mattias, Hymn)

Strona | 61

Najdroższe,

hymn do Krwi Chrystusa, śpiewany przez siostry w kręgu i w prostocie, jest słowem wdzięczności i nadziei, które stało się ostatnim słowem wypowiedzianym na dzisiejszym zakończeniu naszej XVI Kapituły Generalnej.

Przeżywałyśmy to wydarzenie w głębokiej jedności z każdą ASC na świecie: każda z was, rzeczywiście, była obecna jako „życie drogocenne” w jednym ciele Adoraterek Krwi Chrystusa!

Dzięki temu doświadczeniu komunii możemy śmiało potwierdzić, że XVI Kapituła Generalna stała się dla nas nowym przymierzem, uświęconym we Krwi Baranka i zaproponowanego nam jako zobowiązanie do napisania naszego życia jako nowego słowa, aby „świat uwierzył”.

Głęboko odczuwamy, że obecne Akta, które niniejszym promulguję, są Słowem, które Pan i ludzkość dzisiaj wypowiadają dla nas.

Akta zapraszają nas do życia, które byłoby:

- o słowem spójnym i radykalnym w misterium śmierci i zmartwychwstania według tożsamości ASC;
- o słowem pojednania i komunii, przeżywanym we wspólnocie apostoelskiej;
- o słowem sensu i nadziei, wypowiedzanym z pasją miłości, aby świat mógł wybrać życie.

Maryja, kobieta Nowego Przymierza, jest z nami; siostra i przyjaciółka pokazuje nam przez swoje „stanie pod Krzyżem” postawę kobiety oddanej w pokorze planowi Ducha, kobiety silnej w krzyżu, kobiety delikatnej w miłości.

Niech Duch, Którego przyzywamy, obdarzy nas nowością pieśni Maryi; niech Krew Chrystusa utwierdzi nas w wierności tej pieśni, aby świat podążał ku nowemu świtowi.

Z czułością i nadzieją

s. Giuseppina Fragasso ASC
Przełożona Generalna

Rzym, 27 lipca 1991 r.

2. PISZEMY KONSTYTUCJĘ NASZYM ŻYCIEM

My, Adorarki Krwi Chrystusa, z sercami przepełnionymi wdzięcznością, oznajmiamy, że nasza Konstytucja jest prawdziwym słowem od Boga dla nas, które to słowo

- o wyraża plan Ducha i pasję Marii De Mattias;
- o identyfikuje nas jako kobiety poświęcone misji dla Królestwa Bożego.

Strona | 62

Przyjmujemy to Słowo z gorącym pragnieniem, z nowymi oczami i otwartymi sercami, aby napisać je swoim życiem.

NASZA TOŻSAMOŚĆ JEST TOŻSAMOŚCIĄ PASCHALNĄ...

Postawa, która nas określa i wyróżnia w Kościele jest taka sama jak postawa Maryi, kobiety nowego przymierza, stojącej przy Krzyżu: podobnie jak Ona, jesteśmy również wezwane, by stanąć obok Krzyża Chrystusa cierpiącego w swoim człowieczeństwie; z Nią zbieramy Krew Ciała Chrystusa i ofiarujemy ją Ojcu za zbawienie wszystkich ludzi.

W tym kapłańskim geście jesteśmy naszym charyzmatem. To żyje w nas, kiedy

- o w posłuszeństwie żyjemy tą samą pasją miłości, z jaką Jezus umiłował świat aż do śmierci;
- o wcielamy w życie czułość i miłosierdzie, które Bóg ma dla każdego człowieka;
- o nasze życie jest sakramentem pojednania i uzdrowienia;
- o stajemy się obecnością nadziei, której świat potrzebuje dzisiaj, aby móc nadal wybierać życie.

... PRZEŻYWANĄ WE WSPÓLNOCIE APOSTOLSKIEJ ...

Duch wzywa nas do wcielenia naszego charyzmatu jako apostolskiej wspólnoty ASC. Żyjąc misterium paschalnym, dzień po dniu, w miłości i komunii między nami, w dyspozycyjności i gościnności wobec innych, stajemy się coraz bardziej wiarygodnym wyrazem miłującego oblicza Boga.

Łaska, którą znajdujemy w życiu wspólnotowym, czyni nas gotowymi otworzyć się na wszystkich tych, którzy szukają sensu życia i pragną doświadczyć podzielanego życia we wspólnocie wbrew kulturom, które je odrzucają.

Pragnąc być ewangelicznym świadectwem, nasze wspólnoty lokalne, po dokonaniu odpowiedniego rozeznania z Radą Prowincjalną, łączą się, aby móc na określony czas przyjąć tych, którzy chcą dzielić nasze życie, poznać naszą duchowość i doświadczyć uzdrawiającej mocy apostolskiego życia wspólnotowego.

... DLA PRZEMIANY ŚWIATA

Cudowne i uporządkowane dzieło Boże jest poważnie zagrożone przez wiele form dyskryminacji, przemocy i dewastacji środowiska. Ufając w uzdrawiającą moc Krwi Jezusa, jako

jednostki i jako wspólnoty, z pokornymi i współczującymi sercami, będziemy pracować na rzecz promocji pokoju i harmonii w podzielonym społeczeństwie i rozbitym świecie. Będziemy angażować się w wielkoduszne i radykalne inicjatywy na rzecz godności i równości wszystkich narodów oraz sprawiedliwego zarządzania zasobami ziemi.

- o Będziemy dążyć do uczciwego rozeznania i zmiany sposobu, w jaki my osobiście lub struktury polityczne, ekonomiczne, społeczne i kościelne utrwalamy dyskryminację ze względu na rasę, narodowość, płeć, klasę społeczną etc.
- o Będziemy dokonywać analizy i refleksji nad pozytywnymi i negatywnymi aspektami tzw. rozwoju wszędzie tam, gdzie działamy, szczególnie na obszarach uznawanych za słabo rozwinięte.
- o Odnowimy nasze zaangażowanie w prosty styl życia, ograniczając konsumpcję i zależność od dóbr materialnych.
- o Będziemy starać się rozpoznawać problemy ekologiczne na naszych terenach, zapoczątkowywać i wspierać inicjatywy zmierzające do ich rozwiązania.
- o Przekażemy środki naszych Prowincji na służbę Królestwu Bożemu, pamiętając, że ich przeznaczeniem jest skuteczność samej służby, polegającej na dzieleniu się nią z innymi (Sprawozdanie Zarządu Generalnego, 1991).

Strona | 63

Z mocną nadzieją w odradzającą moc żyjącego wśród nas Ducha Jezusowego, użyjemy wszystkich dostępnych nam środków, aby formować siebie i innych do życia tym wezwaniem.

3. W KIERUNKU PRZYSZŁOŚCI

Spoglądając w przyszłość, przyjmujemy jako własne wezwanie zawarte w sprawozdaniu, które Zarząd Generalny przedstawił na obecnej XVI Kapitule.

KONSEKROWANE, ABY BYĆ ZNAKIEM KRWI JEZUSA W POSŁUSZEŃSTWIE

W dyskursie, który nie jest nowy, lecz jedynie zaproponowanym na nowo w sposób jednolity, pragniemy wyrazić to, co dla nas stanowi wyzwanie Ducha, skierowane do naszego Zgromadzenia Adoratorek Krwi Chrystusa w tym czasie, kiedy zobowiązujemy się przepisać konstytucje naszym życiem: do pogłębiania naszej konsekracji, by w posłuszeństwie być znakiem Krwi Chrystusa.

Konsekracja jest inicjatywą Boga, Który w szczególny sposób wchodzi w czyjeś życie i w równie szczególny sposób czyni go częścią Swojego Życia. Biblia i hagiografia są nieustannym potwierdzeniem tej Bożej metody. O Jezusie napisano: „powołał do siebie tych, których sam chciał” (Mk 3,13).

Konsekracja zatem, jako wtargnięcie boskości w człowieka, jest zarówno czymś wstrząsającym jak i porywającym. Maryja z Nazaretu była początkowo „zaniepokojona”, a później wyśpiewała swój Magnifikat; Maria De Mattias w taki oto sposób wyraziła swoją reakcję: „Oto, moje dziecko, wielka godność Boga... On nas wzywa... Gubię się, nie wiem jak wyrazić moje uczucia... Nas? Kim my jesteśmy?” (L. z 06.03.1856).

Z tą rzeczywistością konsekracji związane jest ewangeliczne stwierdzenie: „Bo są niezdolni do małżeństwa, którzy z łona matki takimi się urodzili; i są niezdolni do małżeństwa, których ludzie takimi uczynili; a są i tacy bezzenni, którzy dla królestwa niebieskiego sami zostali bezzenni. Kto może pojąć, niech pojmuje” (Mt 19,12). Kto nie otrzymał tego „daru” i go nie doświadczył, nie może tego pojąć. Nawet o Maryi i Józefie jest napisane „nie rozumieli” postawy Jezusa (Łk 2,59). My również musimy przyznać, że stopniowo poznajemy naszą konsekrację, w miarę naszego wchodzenia w misterium Boga i Pana Jezusa, „pozostając pokornie otwarte na Ducha i modląc się z ufnością” (KŻ 2).

Właśnie z tego powodu, że konsekracja jest zamysłem Boga, a nie naszym, jest ona poważnie zagrożona od strony racjonalizmu, egoizmu i opłacalności społeczeństwa, które ceni i uznaje tylko to, co jest w stanie produkować, kontrolować i nad czym może dominować.

Konsekracja jest faktem wiary, miłości, to mistyczne zaślubiny z Bogiem, by użyć określenia z literatury patrystycznej, które, niestety, już wyszło z użycia; dlatego wymyka się sposobowi rozumowania świata i dlatego jest:

- o Ignorowane przez wielu;
- o Traktowane powierzchownie i z brakiem kompetencji;
- o Jest czasami wyśmiewana;
- o Postrzegane jako forma służby;
- o Jest także niekiedy przez nas same kwestionowane w swojej najgłębszej istocie „całkowitego daru dla Boga nad wyraz umiłowanego” (LG 44) i na wieki.

Konsekracja jest rzeczywistością samą w sobie podobna do miłości. Wyływają z niej w sposób naturalny pewne konsekwencje, ponieważ sama miłość dyktuje określone postawy. Konsekracja jest jednak prawdziwym „wydarzeniem”, z którego wynika cała reszta, z siłą i skutecznością proporcjonalną do świadomości i wierności, z jaką się ją przeżywa.

Konsekracja:

- o Sprawia, że człowiek wchodzi w postawę „nieustannej adoracji”, która ma swoje okresy kontemplacji i działania, przebywania z Nim i opowiadania o Nim, modlitwy i misji;
- o Uwalnia nas od posiadania i warunkowania przez rzeczy, osoby, a nawet nas samych, ponieważ wszystko i wszyscy sprawiają, że odnosimy je do Boga z mądrością właściwą temu, kto znalazł „skarb” i wszystko podporządkowuje temu, co posiadał;
- o Pomaga dokonać właściwej hierarchii wartości, zachowując nadzieję jako duszę świata, potrafiąc odnaleźć ewangeliczny sposób życia w każdym miejscu i w każdym czasie;
- o Sprawia, że kocha się wszystkich i prowadzi do pewnej jedności, w życiu wspólnym i we wspólnocie wiary, uprzywilejowanego miejsca praktykowanie miłości;

- o Sprawia, że docenia się to, co docenia Bóg, a ponieważ kocha się miłością szczególną „maluczkich” i „ubogich”, daje odwagę w dokonywaniu radykalnych wyborów w odniesieniu do „ostatnich”;
- o Każe nam szanować świat, który Bóg stworzył „dobrym” i „bardzo dobrym” i używać środków, aby go zachować lub przywrócić mu pierwotny piękny porządek...

Jezus, konsekrowany par excellence, żył tą rzeczywistością i przeszedł tę drogę: miłość do Ojca była istotą Jego życia, a z tej miłości wypływała miłość do nas, miłość trwała, dobrze zakorzeniona i stale ożywiana w relacji zażyłości z Ojcem; miłość odważna, aż do przelania Krwi, ponieważ taka była wierność Jezusa wobec Ojca: miłość owocna i odkupieńcza, ponieważ przypłacona osobistymi wyborami, które są zawsze zgodne z wolą Ojca!

Naszemu światu, z jego ogromną potrzebą zbawienia, nie brakuje dzisiaj techników i robotników... ale wiernych osób konsekrowanych, które czynią swoje życie przedłużeniem życia Jezusa, kanałem Jego Miłości, tak jak On był kanałem Miłości Ojca; osób gotowych przypłacać osobistymi wyborami, aby ta miłość mogła się wyrazić i nabrać znaczenia, a przez to stać się odkupieńczą.

Czasami także i my, Adoratorki, zapominamy w naszej codzienności, w praktyce, że bez Miłości i bez Krwi nie może dokonać się zbawienie, my, które jesteśmy powołane, aby „dopełnić w naszym ciele braki udręk Chrystusa dla Kościoła” (KŻ 25)⁵⁸.

Boimy się cierpienia i często zatrzymujemy się na progu prawdziwej misji odkupieńczej, która dokonuje się nie przez to, co mówimy i co wykonujemy, lecz przez nasze „życie wylane”.

To cierpienie odkupieńcze nawiedza nasze życie na wiele sposobów, czego doświadczamy każdego dnia. Ale jako rodzina Adoratek jesteśmy dzisiaj wezwane, aby przyjąć i żyć z większą radością krzyżem posłuszeństwa. Mówimy o posłuszeństwie aktywnym, odpowiedzialnym, dojrzałym, uczestniczącym, intensywnie i w pełni wspólnotowym, uważnym na znaki czasu, gotowym do dzielenia się zainteresowaniami, intuicjami, darami, nadziejami, obawami etc. ... Posłuszeństwo z pewnością wobec Boga, ale – jak to było również w przypadku Jezusa – wcielone poprzez ludzkie pośrednictwo.

Jesteśmy powołane, jako jednostki i jako Zgromadzenie, do bardziej wyrazistych gestów posłuszeństwa Kościołowi w jego powszechny i lokalnych przejawach. Prawdziwym przewodnikiem Kościoła jest Duch Święty, a osoby i sytuacje są przez Niego wybierane i kierowane w wymiarze planów Bożych, których tajemnicy nigdy nie możemy do końca przeniknąć, która nas przekracza i może czasami zdezorientować.

Postawa Marii De Mattias została ujęta syntetycznie jako „posłuszna buntowniczką”, co stanowi o jej stałym wysiłku łączenia proroctwa z więzami posłuszeństwa, bez zrywania komunii. Nie była to bierna rezygnacja, lecz stała postawa dialogu, odważne spotkanie z

⁵⁸ Por.: Kol 1, 24 – uwagi tłumacza, TS.

sytuacjami i osobami, zachowując w sobie przekonanie o własnym mandacie oraz dyspozycyjność do „pozostawienia wszystkiego, czego posłuszeństwo nie aprobuje” (L. 22, 1839).

Również wewnątrz Zgromadzenia przyłgnięcie do tego dynamizmu Ducha, który wzbudza „apostołów, proroków, nauczycieli, tych, którzy mają dar czynienia cudów, wspierania pomocą, rządzenia...” (I Kor 12, 28), może stać się bardziej widoczne i przekonujące.

Strona | 66

Jeśli wszystkie zostałyśmy powołane do rozeznawania, pasjonującego i nieustannego poszukiwania Bożego dzisiaj dla nas, to musimy także wierzyć, że niektóre są powołane w sposób bardziej specyficzny do „posługi rozeznawania” we wspólnotie i do nich, w ramach wspólnego posłuszeństwa Bogu, należy wypowiedzenie ostatecznego słowa w rozeznawaniu.

W krajach zachodnich istnieje bardzo wyraźna tendencja do minimalizowania tej „posługi w Duchu”, do sprowadzenia jej do sfery czysto wykonawczej: rodzi to pewien rodzaj ubóstwa, który ma wpływ na całe nasze życie konsekuracyjne.

Często brakuje propozycji ze strony ukonstytuowanych liderów, np. delegowania roli, która została wyrażona w naszej Konstytucji: „Siostry powołane do posługi władzy będą nas prowadzić do rozeznania tego, czego Bóg chce od każdej z nas... Będą nas zachęcać do przeżywania naszej konsekracji jako adoratorek-apostołek i, z łagodną stanowczością, wzywać nas do wierności” (KŻ 42).

Mandat jako podstawowy element naszego „posłuszeństwa zbawczego”, gdy wyraża jedynie akceptację wyborów dokonanych w pierwszej osobie przez zainteresowanego, traci siłę, jaka płynie z oddania swego życia Innemu, i pozwolenia, aby to On nas posyłał: „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”!

Przestrzeń zabrana „powołaniu proroczemu”, zadaniu powierzonemu prawowitej władzy w naszej wspólnotie, zastępuje się poszukiwaniem innych środków – struktur i osób mniej odpowiednich, jeśli nie wyrażają „wspólnego ideału w wierności naszemu charyzmatowi” (KŻ 42).

Musimy jako Zgromadzenie ożywić pewność, że prawowita władza jest dla nas pośrednictwem Ducha; te, które są powołane do posługi władzy, muszą również ożywić własną świadomość bycia narzędziem Ducha dla dobra wspólnego w wierności naszej rzeczywistości i naszym dokumentom ASC; ożywić w sobie pewność, że moc Boża jaśnieje właśnie w ich słabości i w ten sposób znaleźć odwagę do przeżywania swojej roli w pokorze i działaniu, poprzez modlitwę, dialog i prorockie wezwanie (KŻ 42).

Zapraszamy do lektury obecnego expose w postawie mocnego zaufania i miłości, która łączy nas z każdą Adoratorką i z całą naszą rodziną zakonną dla której pragniemy coraz bardziej przejrzystej i inspirującej jakości życia.